ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ Κ'.
ΤΕΥΧΟΣ 235—236
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1920

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ"

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἐτησία δραχμαὶ 12.
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δραχμαὶ 2.
ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 22α

ΤΕΥΧΟΣ 235—236

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1920

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ Ἰταλικὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ (τέλος). Μετάφρασις Σ. Δε-Βιάζη.
Ἀντίλαλοι, ὑπὸ Ἀλιέως.
Ἡ ξένη πνευματικὴ κίνησις.
Σημειώσεις δύο μηνῶν, ὑπὸ Δάφνιδος
Νυχτερινό, ποίησις Λιλίκας Ταβερνάρη
Ὁ φαῦλος κύκλος (Εἰκών.)
Τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα ὑπὸ Κ.
Νέα θεατρικὰ ἔργα.
Ὁ Ἀστὴρ τῶν Μάγων ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου.
Τί σκέπτομαι ὑπὸ Δίκ.
Ἀνευρεθέντες θησαυροί.
Γράμματα καὶ Τέχναι. (Εἰκαστικαὶ τέχναι.— Μουσικὴ - Σύμμικτα).
Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν «Πινακοθήκην».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομήν των παρακαλοῦνται ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, διότι ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ὁριστικῶς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ ἐπιμελητοῦ κ. Ν. Ι. Γιαννοπούλου κατασκευαζομένης ἐν Νέᾳ Ἀγχιάλῳ τοῦ Ἁλμυροῦ ὁδοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἑξῆς οἰκοδομήματα τῶν ἓξ πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. 1) Παρὰ τὴν νῦν ἐκκλησίαν ἀρχαῖον ὑδραγωγεῖον μετὰ δεξαμενῆς καὶ κρήνης, τάφοι χριστιανικοί, λεκάναι μαρμάριναι, καὶ ἐργαλεῖον λίθινον μύλου ἢ ἐλαιοτριβείου κλπ. 2) Παρὰ τὴν ἀγοράν, Βασιλικὴ ἐκκλησία τοῦ 5ου μ. χ. αἰῶνος μήκους 40 μ. ×20 μ. πλάτους μετὰ θαυμασίων γλυπτῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἄρθρων. 3) Παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν ἑτέρα ἐκκλησία μεγάλη μετὰ θαυμασίων γλυπτῶν, ἐπιγραφῶν καὶ φρέατος. Μία ἐπιγραφὴ μνημονεύει τοῦ ἐπισκόπου Ἐλπιδίου Φθιωτίδων Θηβῶν (520—531). 4) Παρὰ τὸ τεῖχος ἕτερα 3 οἰκοδομήματα καὶ ἓν ψηφιδωτόν. Ἐστάλη ὁ ἐπιμελητὴς κ. Ξυγγόπουλος ὅπως ἐξετάσῃ ταῦτα συγχρόνως δὲ ἐπιστρέφων ἐξ Ἁγίου Ὄρους καὶ ὁ ἔφορος τῶν Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γ. Σωτηρίου μετέβη εἰς Ν. Ἀγχίαλον καὶ ἐξήτασε τὰ ἀνευρεθέντα μνημεῖα.

— Ὁ κ. Μητσοτάκης ἐδώρησεν εἰς τὸ Μουσεῖον Ἡρακλείου τὴν μεγάλης ἀξίας ἀρχαιολογικήν του συλλογήν. Διακρίνονται ἰδίως τρεῖς χρυσοῖ Μυκηναϊκοὶ δακτύλιοι μὲ ὡραίας γλυφάς, χρυσαῖ ταινίαι Μυκηναϊκαί, μὲ ἀναγλύπτους παραστάσεις, χρυσῆ ταινία μὲ ἀναγλύπτους Ἑλληνικῶν χρόνων παραστάσεις, καὶ ἓν ρυτὸν ἐκ στεατίτου λίθου, μὲ μοναδικὰς ἀναγλύπτους παραστάσεις ταυρομαχιῶν καὶ παλαιστῶν Μυκηναϊκῶν χρόνων.

— Ἐν ἀρχαίᾳ Σικυῶνι, εἰς τὸ σημερινὸν χωρίον «Βασιλικό» παρὰ τὸ Κιάτον, ὁ ἔφορος κ. Φιλαδελφεὺς ἐνήργησεν ἀνασκαφάς, καθ' ἃς ἀπεκαλύφθη μεγίστη στοὰ καὶ ἄνωθεν αὐτῆς ἀρχαῖον ὑδραγωγεῖον. Β Α. τούτου ἀνευρέθη μέγα κτίριον, πιθανῶς τὸ ἀρχαῖον τῆς Σικυῶνος Βουλευτήριον, στηριζόμενον ἐπὶ 16 κιόνων Ἰωνικῶν, ὧν σώζονται αἱ βάσεις, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἀπεκαλύφθησαν σειραὶ παράλληλοι καὶ ἐγκάρσιοι ἐδωλίων ἐκ πώρου λίθου, ἀμφιθεατρικῶς διατεταγμένων. Ἐπίσης ὠρύχθησαν τάφοι τινὲς ἐξ ὧν ἐξήχθησαν ἀγγεῖα, καὶ περισυνελέγησαν ἀνάγλυφα, μέλη ναῶν καὶ ἐπιγραφαί.

— Ἑβραῖοι ἐργάται ἐν Γαλιλαίᾳ ἀνεῦρον τυχαίως ἀρχαῖον τεῖχος καὶ κίονας, ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀρχαίαν Τιβεριάδα, πλησίον τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν. Ἡ «Ἑβραϊκὴ ἑταιρεία» θὰ προβῇ εἰς ἀνασκαφάς.

— Κατὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Βασσαράβα ἐν Ρουμανίᾳ κτισθέντος τῷ 1250, ἀνεκαλύφθησαν τέσσαρες τάφοι τῶν κτητόρων, περιλαμβάνοντες τὰ ὀστᾶ των μὲ πλούσια χρυσοκέντητα καὶ μαργαροστόλιστα ἐνδύματα τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφοριῶν. Τὰ κρανία εἶχαν βελούδινα καὶ χρυσοκέντητα στέμματα μὲ λατινικὴν ἐπιγραφὴν «Χαῖρε Μαρία Κεχαριτωμένη» καὶ γοτθικὴν ἐπίκλησιν «Ὁ Θεὸς ἵλεως γενοῦ». Οἱ τέσσαρες νεκροὶ ἀνήκουν εἰς τὸν τότε ἡγεμονεύοντα Βλαχικὸν οἶκον τῶν Βασσαράβων.

— Εἰς τὴν Ἀκουϊλίναν τῆς Αὐστριακῆς Ἰλλυρίας ἀνεκαλύφθη τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ τῆς Θεοδώρας (313 π. Χ.) Τὸ Μωσαϊκὸν εἶνε πλῆρες ζωγραφημάτων· περιστεραὶ κρατοῦσαι εἰς τὸ ράμφος κλῶνον ἄνθους, ἔλαφος, ὀνάριον κόνικλος, ἀλώπηξ, ταώς, χελώνη, πάντα σύμβολα χριστιανικά. Ἡ διατήρησις τοῦ Μωσαϊκοῦ προξενεῖ κατάπληξιν. Παραπλεύρως τοῦ ναοῦ ὑπάρχουν τὰ λείψανα ἑνὸς ἄλλου ναοῦ, ὃν ἔκτισαν οἱ Λογγοβάρδοι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ παλαιοῦ. Αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ ἐπεκταθοῦν.

— Ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐργασίας της μετὰ τετραετῆ περίπου διακοπὴν ἡ ἐνταῦθα Γερμανικὴ Ἀρχ. σχολή. Διευθυντὴς διωρίσθη ὁ κ. Στουνίσκη, ὅστις καὶ ἀφίκετο μετ' ἄλλων ἑταίρων τῆς σχολῆς.

— Ἐπαναδιορίσθη ὁ ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Α. Ἀρβανιτόπουλος τοποθετηθεὶς εἰς τὴν Γ'. περιφέρειαν.

— Κατὰ τὰς ἐν Μέμφιδι ἀνασκαφάς, ἃς ἐνεργοῦν οἱ κ. κ. Κὸξ καὶ Φίσσερ εὑρέθη ἡ αὔθουσα τοῦ θρόνου, ἐφ οὗ καθήμενος ὁ Φαραὼ ἠκροάζετο τὸν Μωϋσῆν. Ἡ θαυμασία αὐτὴ αὔθουσα εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μενέφθα, τοῦ κληθέντος «Φαραὼ τῆς ἐξόδου», ἅτινα εἶναι τὰ μεγαλοπρεπέστερα ἐξ ὅλων τῶν ἀρχαίων βασιλικῶν μεγάρων. Ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης ταύτης τοῦ θρόνου περιγράφουν τὰς σκηνὰς αἵτινες συνέβησαν ἐν αὐτῇ, ὡς περιγράφονται καὶ ἐν τῇ Ἁγ Γραφῇ. Ἐπίσης εὑρέθησαν σκελετοὶ προκατακλυσμιαίων ζώων καὶ ἀντικείμενα τῆς λιθίνης ἐποχῆς, σφῦραι, μάχαιραι, βέλη, ρόπαλα κλπ.

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

82

Ἀποσπάσματα ποιήματος εἰς τὸν θάνατον νεαροῦ ποιητοῦ.

. . . . . .

Κι' ἀπὸ δῶ, μὲ τὴν ὄψι ὅλη χαμένη, ὁ στοχασμός μου μὲ ἔφερνε στὴν τρομερὴ μαρμάρινη θύρα καὶ ἄπλωσα τὰ χέρια.

. . . . . .

Θὰ ἔβλεπα τοῦ Ἅδου τὸν ἄκαμπτο φύλακα, νὰ πάῃ δι' ἀχόρταγο ἀνοικτὸ λαρύγγι, τριπλὰ μουγκρίζοντας. Καὶ τὸ βραχνὸ κλᾶμα καὶ οἱ πικροὶ γογγυσμοὶ καὶ αἱ ἄγριες κραυγὲς καὶ αἱ αἱματωμένες φλόγες, ἐκεῖ στὸν σκοτεινὸ ἀγέρα νὰ ἡσυχάσουν.

. . . . . .

Μὲ προσοχὴ θὰ ἐβάδιζα στὰ ὁλόμαυρα κατατόπια συλλογιζόμενος τοὺς ἐπιθυμητοὺς ἀναγκαλιασμούς, ἀλλὰ δὲν ἐγύρισα ὀπίσω. Ἔστι στοχαζόμουνα μὰ τῆς ψυχῆς μου ἡ τρομάρα ἦτο τόση, ποῦ γύρισα τὰ μάτια ἀπὸ ἐπιθυμία καὶ ὄχι ἀπὸ φόβο, καὶ εἶδα λαμπερὴ φλόγα ποῦ εἶχε στὸν κόλπο της ἕνα πνεῦμα.

. . . . . .

Καὶ φερμένο μὲ τὰ φτερούγια τῆς αὔρας ὑψώνετο σὰν οὐράνιον νέφος καὶ φθάνοντας ἀνάμεσα στὰ ἄστρα, ἔγινε ἄστρο.

. . . . . .

Καὶ κάθε ἄστρο στὸ γαλανὸν ἀέρα, ἀκούστηκε νὰ χαιρετάῃ τὸ νέο σύντροφο ἄστρο, ποῦ ὅμοιό τους ἦταν στὸ φωτισμὸ καὶ στὴν ἁρμονία.

. . . . . .

Σιγά, σιγὰ ἀνέβαιναν στὸν οὐρανὸν σύννεφα πλεγμένα μὲ δροσερὰ τριαντάφυλλα καὶ ὁ ἔρωτας ἐπρόβαινε μὲ τὴ ξανθὴ σγουρὴ κόμη.

. . . . . .

Στὴν ἀπέραντη χρυσῆ οἰκογένεια τῶν ἀστέρων νὰ σὲ τριγυρίζει ἐρωτικὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὸ στίχο σου ἄλλα χείλη καὶ ἄλλα μάτια νὰ στεφανώσῃ.

. . . . . .

Ἐσταμάτησε σὲ αὐτὸ τὸ κῦμα ποῦ προανήγγελλε ἀνάμεσα στὸ τρεμούλιασμα τοῦ χρυσοῦ τὸ χαμόγελο τῶν ἀστέρων, τὸ φεγγάρι βασιλιᾶ τῶν οὐρανῶν.

. . . . . .

Τὰ ὁλόγελα ἤρεμα μάτια ἀγνάντεψαν τὸν οὐρανό, καὶ εἰς τὸ πρόσωπο ἡ ὥμορφη σκιὰ λαμποκοποῦσε ἀπὸ ἐρωτικὸ πόθο.

. . . . . .

Ἔπειτα ποία εἶναι αὐτὴ ποῦ προβαίνει μὲ τόσα κάλλη, ποῦ μοιάζει μὲ τὸ ἐρωτικὸ ἀστέρι καὶ μονάχη στὸν καθαρὸν αἰθέρα προχωρεῖ;

. . . . . .

Παραπονεῖται σὰν τὸ ἀρνάκι, ποῦ ἀνάμεσα στὴ θλιβερὴ σιγὴ τῆς νύχτας βελάζει γιὰ τὸ χαμένο σύντροφο.

. . . . . .

Ὁ ἦχος ποῦ ἀπὸ μακρυὰ φαίνεται ὅτι κλαίει τὴν ἡμέρα ποῦ πέθανε, τὴν ἡμέρα ἐκείνη . . . . ἡ ἀνάμνησι.

. . . . . .

Ὅταν ὁ κακόμοιρος φίλος ἄκουε νὰ πλησιάσῃ ἡ ὥρα, ἐτραγούδησε τὴν ὕστερη μελωδία στὴν Ἐλβίρα.

. . . . . .

Καὶ σὺ θὰ μιμιθῇς ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ζωγραφίζοντας στὴν ὕστερη τοῦ κόσμου τὴν ἡμέρα, ποῦ κάθε ἦχος θἆναι βουβός.

. . . . . .

Γύριζε συχνὰ στὴ γῆ, ὅπου ἀναπαύεται τὴν πρώτη ἡμέρα ποῦ πέφτει τὸ χιόνι, τὴ πρώτη φορά, ποῦ ἀνοίγει τὸ ρόδο.

. . . . . .

Τὸν βλέπω φτερουγίζοντας καὶ σὰ σιγαλὸ φλίφλισμα νεόβλαστου φύλλου στὸν ἀγέρα ἀκούω τὸ ψυθίρισμα.

. . . . . .

Ἴσως ἐκεῖ, ἐνῷ μὲ τὲς φλέβες ἔβραζεν ὁ οἶστρος ὅπου εἶναι ἡ Ἰταλία ἀντίζηλη τῆς Ρώμης, τὸ ἐτίναζε ὁ κρότος τῶν ἁλύσεων.

. . . . . .

Καὶ σήμερα ἀκόμη μοῦ τρέμει ὁ λογισμός, σὰν τὴ μάννα, ποῦ μὲς τὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὰ μάτια ἔδιδε γοργότητα στὸ καράβι ποῦ ἔφευγε.

. . . . . .

Καὶ φθάνει καὶ τὸ πέλαγο ὅλο ἐκύτταε ὠχρή,

ἔπερνε θάλασσα μὲ τὸ χέρι ξορκίζοντας τὴ μάνητα καὶ τὴν ἐφιλοῦσε.

. . . . . .

Δύστυχος, αἰσθάνεται τὴν τελευταία ὥρα νὰ πλησιάζῃ καὶ τὰ μάτια ἀπὸ ἔρωτα τῆς φήμης ἐκούραζε, κυττάζοντας τὸν ἥλιο ποῦ ἔφευγε.

. . . . . .

Ποτὲ σβῶλο γῆς, ποτὲ ὁ ὥμορφος χρόνος δὲν θὰ πρασινίσῃ γιὰ σέ, ἀλλὰ θὰ σὲ φέρῃ σὲ κάποιο λησμονησμένο τάφο.

. . . . . .

Γλυκὰ σὰ τὴ φλογέρα, ποῦ κόβει μακρυνὴ τὴ σιγὴ τῆς νύχτας, ἐπρόβαλε ἡ ἐρωτεμένη γυναῖκα καὶ ἔκλαψε.

—

Αὐτὰ εἶναι τὰ εὑρεθέντα μέχρι τοῦδε Ἰταλικὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ Κουαρτάτος λόγον ποιεῖ περὶ δύο ἄλλων ἰταλικῶν ποιημάτων, τῶν ὁποίων στίχους τινὰς εἶχε κρατήσει εἰς τὴν μνήμην του. Τὸ πρῶτον μὲ τὸν τίτλον L'Avvelenata (*Ἡ Φαρμακωμένη*) εἰς ἀνομοιοκαταλήκτους στίχους, ἥτις ἤρχιζεν οὕτω:

«Μιὰ παρθένα ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ σιγὰ σιγὰ πρὸς ἐμέ. . . .»

διευθύνετο. Ἦτο ἡ παρθένος σιωπηλὴ καὶ ὠχρὰ

«. . . . καὶ στὴν ὄψι ἐφανέρωνε ἕνα πόνο, ποῦ ποτὲ δὲν θὲ νὰ ἔχῃ τέλος. . . .»

Ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς κόρης ἔλεγεν ὅτι ὁ Ἀπρίλιος ἔθεσε ἐπ' αὐτῆς ἄνθος

«. . . . καὶ εἶπε: Τὸ πειὸ ὥμορφο ἄνθος, στὴν πειὸ παρθενικὴ κόρη.»

Προκειμένου περὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς δηλητηριασθείσης ἔλεγεν ὅτι ἀπὸ τὸ κλειδοκύμβαλόν του ἐξήρχετο ἁρμονία ὁμοιάζουσα πρὸς ἐκείνη

«. . . . ποῦ στὸ στῆθο τοῦ Μαντζάρου ἔχει τὴ ζωή. . . .»

Καὶ ἡ κόρη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐραστοῦ της

«. . . . πολὺ ἔρωτα ἔπινε γεμᾶτον ἀπὸ θάνατο. . . . .»

Τὸ ἄλλο ποίημα σκοπὸν εἶχε νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ποιητοῦ Ρεγάλδη

. . . . στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἑλληνικῆς Χώρας ποτισμένο ἀπὸ αἷμα, ὅπου νέος πολεμιστὴς κοιμᾶται. . . . . .

τὸν ὁποῖον εἶχον ἀφίσει ὡς νεκρὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ τόσον ἦτο ὡραῖος, ὥστε

. . . ὑποχωροῦσε ἡ ἀρχαία τέχνη στὴ φύσι:

Καὶ ἐξηκολούθει ὁ ποιητής:

. . . Αὔριον ἴσως αὐτὸ θὰ κατεβῇ κάτω στὴ γῆ, ἀνάμεσα στὰ δοξασμένα ἅρματα ποῦ κεῖνται στὴ γῆ καὶ ἀνάμεσα στὰ δάκρυα ποῦ κλεισμένα εἶναι στὴν καρδιὰ τῶν γενναίων.

Καὶ θὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ:

. . . . Ἀπὸ τὸ μακρυνὸ κάμπο τοῦ ἐχθροῦ ἕνας στεναγμός . . . . . .

Ἀλλ' ἰδοὺ ἐγείρεται, θεωρεῖ πέριξ.

. . . . Καὶ δὲ λυπῆται ὅτι βρίσκεται μοναχὸς μὲ τὸ σπαθί του . . . . . .

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Σολωμὸς προσκαλεῖ τὸν Ρεγάλδην νὰ ψάλῃ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν παλληκάρι, ἀνερχόμενον εἰς τὴν κορυφὴν λόφου ἐκεῖ πλησίον, ἄλλο δὲν βλέπει εἰς τὸ χωριό του παρά:

. . . . λίγο καπνὸ ποῦ ὁ ἀγέρας δὲν εἶχε ἀκόμη σκορπίσῃ . . . . . .

Κρῖμα ὅτι εἰς τοῦ Κουαρτάτου τὴν μνήμην εἶχον μόνον μείνει ἡ ὑπόθεσις καὶ οἱ ὀλίγοι στίχοι, οὓς μετεφράσαμεν.

ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

Ὁ κ. Δε-Βιάζης ἀνεῦρε καὶ ἄλλο ἀνέκδοτον Ἰταλικὸν σονέττο τοῦ Σολωμοῦ μὴ περιλαμβανόμενον εἰς τὴν συλλογήν του. Εἶνε αὐτοσχεδίασμα μὲ ὑποχρεωτικὲς ρίμες. Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σονέττων, τὰ ὁποῖα τελειώνουν εἰς τὸ φύλλον αὐτὸ τῆς »Πινακοθήκης», δημοσιεύομεν τὴν ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας κ. Δὲ—Βιάζη σταλεῖσαν μετάφρασιν.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος.

Μ' ἐπέταξε ὁ νοῦς μου ἐκεῖ ψηλὰ στὴ λάμψι ποῦ χαροποιεῖ ὅλα τὰ θεῖα ὄντα καὶ ξαγνάντεψα τὸν Ἅγιον Ποιμένα μας ποῦ διηύθυνε τὸ χορὸ τῶν Σεραφείμ

*

Σὲ κάθε γῦρο, ποῦ ἔκαναν, ηὔξανε στὴ ὄψι τῶν Ἐκλεκτῶν Πνευμάτων ἡ μεγάλη ἀφοσίωσις καὶ τὰ ὁλόαγγα Χερουβεὶμ συνώδευσαν μὲ ἁρμονικὴ ψαλμωδία.

*

Δυνατὰ ἐτονίζετο ἡ *Ἀγάπη*, γιατὶ στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τοῦ Διονυσίου εἶνε πολὺ ἀνυψωμένη ἡ ἀδελφικὴ ὑπερβολικὴ φρίκη.

*

Τότε ἐτελείωναν τὲς ψαλμωδίες αἱ ἑορταὶ καὶ τοῦ χοροῦ ἡ εὐθυμία. Ἔτρεχαν ὅλοι οἱ Ἐπουράνιοι νὰ τὸν ἀσπασθοῦν.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ο ΝΕΟΣ ΡΟΝΤΕΝ

Ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον τεῦχος ὅτι ἀνεφάνη νέος μέγας γλύπτης, σχεδὸν αὐτοδίδακτος, ὁ Γάλλος Παῦλος Dardé, κριθεὶς διάδοχος τοῦ Ροντέν. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἔβοσκε τὰ ποιμνια τοῦ πατρός του εἰς τὴν πατρίδα του, ὀρεινὴν κωμόπολιν καλουμένην Cevennes, ἀσχολούμενος ἅμα νὰ χαράττῃ διὰ μαχαιριδίου ἐπὶ ξύλου ἀναγλύφους εἰκόνας. Εἷς γείτων του χαράκτης εἶδε τεμάχιον λίθου ἐφ' οὗ εἶχε χαράξῃ εἰκόνα καὶ τὴν ἐθαύμασε. Ἀνήγγειλε τὸ γεγονὸς εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν σχολὴν ἥτις τὸν ἐδέχθη ὡς μαθητὴν τῷ 1912. Κατόπιν μετέβη εἰς Ἰταλίαν δι' ὀλίγον χρόνον. Ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, διῆλθε ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ροντὲν καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν γενέθλιον πολίχνην, ὅπου ἐντὸς δύο ἑβδομάδων ἐφιλοτέχνησε τὴν «Αἰωνίαν Θλῖψιν». Ὁ «Φαῦνος» του ἔλαβε τὸ ἐφετεῖνὸν Ἀριστεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, κολοσσιαῖον ἔργον, παριστῶν φαῦνον, καθήμενον μὲ τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν πώγωνα. Ἄλλα του ἔργα θαυμασθέντα εἶνε ἡ κεφαλὴ τοῦ Τολστόη καὶ ὁ Σάτυρος. Ὁ Dardé εἶνε τριακοντούτης, ὑψηλός, ρωμαλέος, μὲ μακρὸν πώγωνα καὶ ἁδρὰ χαρακτηριστικά. Δὲν μεταχειρίζεται πηλὸν διὰ νὰ πλάσῃ πρῶτον τὰ σχέδια του, ἀλλὰ χαράσσει ἐπὶ τοῦ λίθου τὰς ἐμπνεύσεις του. Ἡ συμμετρία τῶν ἀγαλμάτων εἶνε ἄμεμπτος καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν κινήσεων λίαν ἐκφραστικὴ καὶ ψυχολογική.

Η ΝΙΚΑΙΑ

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς προελαύνων κατέλαβε τὴν Νίκαιαν. Ἡ μικρὰ σήμερον πολίχνη ὑπῆρξε τηλαυγὴς φάρος τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Εἰς αὐτὴν συνῆλθεν ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ εἰς αὐτὴν ὁ Θεόδωρος Λάσκαρης ἵδρυσε τὴν νέαν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν, ὅταν οἱ Λατῖνοι κατέλαβαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ Νίκαια ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων καὶ ἰδίως Ἰωάννου τοῦ Βατάτση, προσέλαβε μεγάλην δύναμιν, μέχρι τοῦ 1330, ὅταν ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων ὑπὸ τὸν Ὀρχάν.

Ἡ σημερινὴ πόλις, γνωστὴ μὲ τὸ Τουρκικόν της ὄνομα Ἰσνὶκ, ἔχει μόλις 5000 κατοίκους, ἐμπόριον μετάξης καὶ ζωηρὰν γεωργικὴν κίνησιν. Ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν της δόξαν σώζεται μόνον ἓν ἐρείπιον, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι εἶνε τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Θεοδώρου τοῦ Λασκάρεως.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ νέου ἔργου τοῦ γνωστοτάτου Γάλλου δραματικοῦ ἠθοποιοῦ Σασᾶ Γκιτρὺ «Σ' ἀγαπῶ», ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Γκιτρὺ εἶνε ἀπὸ τοὺς παραγωγικωτέρους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας.

Τὸ «Σ' ἀγαπῶ!» εἶνε τὸ τεσσαρακοστὸν τέταρτον θεατρικὸν ἔργον τοῦ διακεκριμένου ἠθοποιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει καταγίνει εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς θεατρικῆς φιλολογίας ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν ἕως τὴν τραγῳδίαν Προσθέτως εἶνε καὶ διακεκριμένος ζωγράφος, τὸ πορτραῖτον δὲ τοῦ πατρός του ὅπερ ἐφιλοτέχνησε ἐκρίθη ἐπαινετικώτατα, ὅταν ἐξετέθη εἰς κάποιαν ἔκθεσιν.

Η ΑΓΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὁ Ἄγγλος ζωγράφος Τζὼν Λάβερυ ἠμφισβήτησε τὴν γνησιότητα τοῦ πίνακος τοῦ παριστῶντος τὴν «Ἁγίαν Οἰκογένειαν» λεγομένην τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α' τὴν ὁποίαν κατέχει τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου. Ἐν τούτοις ὁ διάσημος πίναξ τοῦ Ραφαὴλ ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Πάππα Λέοντος τοῦ Γ' εἰς τὴν Βασίλισσαν τῆς Γαλλίας, οὐδέποτε δ' ἐξῆλθε τῆς Βασιλικῆς Συλλογῆς, ἐνῷ ἀντιθέτως ὑπάρχει καὶ ἄλλος πίναξ τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ραφαὴλ, ἀλλ' ὅστις ἀπὸ μακροῦ ἠμφισβητήθη.

Η ΕΛΠΙΣ

Οἱ τελευταίως ἐν Ἰταλίᾳ ἐπισυμβάντες σεισμοὶ ἐπέφερον καταστροφὰς καὶ εἰς τὰ μνημεῖα τέχνης. Εἰς τὴν Βενετίαν αἱ ζημίαι εἶνε σημαντικώτεραι. Ἀρχαία κωδωνοστάσια καὶ ἀετώματα ναῶν κατέπεσαν. Εἰς τὸν ναὸν τῆς Madonna dei Scalzi ὑπῆρχε τὸ γνωστὸν παλαιὸν ἄγαλμα τῆς Ἐλπίδος, ἀληθὲς γλυπτικὸν ἀριστούργημα. Οἱ σεισμοὶ εἶχον σαλεύσει τοῦτο ἀπὸ τὴν βάσιν του καὶ αἰφνιδίως, χωρὶς ἄλλην ἀφορμήν, κατέπεσε φονεῦσαν ὑπὸ τὸ βάρος του διερχομένην γυναῖκα.

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΠΕΛΙΣΤΗΣ

Τὸ βραβεῖον Νόμπελ τοῦ ἔτους 1920 διὰ τὴν φιλολογίαν ἀπενεμήθη εἰς τὸν Γερμανόφωνον Ἐλβετὸν ποιητὴν Κάρολον Σπίττελερ. Τοῦ προηγουμένου ἔτους εἶχε δοθῆ εἰς τὸν Χάμσουν. Τὸ βραβεῖον τῆς Φυσικῆς ἀπενεμήθη εἰς τὸν Κάρολον Γκυγιώμ.

Ὁ Σπίττελερ ἑόρτασε τὴν 75τηρίδα του τὴν 26 Ἰουνίου (ν. η.) ἐν Λουκέρνῃ τῆς Ἐλβετίας. Ἐγεννήθη τῷ 1845 εἰς τὴν Λιεστάλ. Τὰ πρῶτα βήματά του ἐν τῇ ζωῇ ὑπῆρξαν πολὺ δύσκολα. Ἐχρημάτισεν εἰσπράκτωρ ἐν Ρωσσίᾳ ἐπὶ 8 ἔτη, ἦτο δὲ 35 ἐτῶν ὅτε τῷ 1880 ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ἔργον «Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς» ὅπερ ἤσκησε δυνατὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Νίτσε. Μετὰ τρία ἔτη ἐξέδωκε τὰ «Ὑπερκόσμια» ἔργον ὅλως μεταφυσικόν. Κατόπιν διάφορα ἐκλεκτὰ ἔργα καὶ τέλος τὴν «Ὀλυμπιακὴν Ἄνοιξιν» ἔπος ἐξ 20 χιλιάδων στίχων διὰ τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ἐπὶ 10 ἔτη. Ὡς ποιητὴς ὁ Σπίττελερ ὑπῆρξε γονιμώτατος ἐκδώσας 20 τόμους ποιημάτων ἐκτεταμένων, ἐπικῶν. Ποίησις βαρεῖα, μεταφυσική, ἔχουσα μᾶλ-

λων δύναμιν παρὰ χάριν, διὸ καὶ ἠγνοήθη καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ὁμογλώσσους του. Μᾶλλον ἀντιδημοτικὸς ὑπῆρξε.

Ἄλλα ἔργα του: Ἡ πεταλοῦδα.—Ballades—Friedli du Koderli—Gustave—Οἱ μικροὶ μισογῦναι.—Extramunda. — Ἐκ τῶν πεζῶν ἔργων του «Imago» καὶ Ὁ ὑπολοχαγὸς Κονράδος. Ἔχει γράψη καὶ Ποιητικὰς Ἀναμνήσεις.

ΚΛΑΣΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Σικελοῦ εὐπατρίδου Γκαργκάλλο ἀπεφασίσθη νὰ συνεχισθοῦν αἱ κατὰ τὸ 1914 διακοπεῖσαι παραστάσεις κλασικῶν ἔργων ἐν Συρακούσαις. Εἰς τὸ ἐκεῖ ἀρχαῖον θέατρον ὅπερ εἶνε τὸ καλλίτερον διατηρούμενον ἐξ ὅλων τῶν ἀρχαίων θεάτρων, δυνάμενον νὰ παραλάβῃ 12,000 θεατάς, θὰ παρασταθοῦν ὁ Προμηθεύς, αἱ Ἱκέτιδες καὶ οἱ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τοῦ Αἰσχύλου. Ἔναρξις θὰ γίνῃ μὲ τὰς «Χοηοφόρους». Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου θὰ εἶνε καὶ πάλιν ὁ κ. Ρομανιόλι. Ἐν Συρακούσαις θὰ ἱδρυθῇ ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς ἑταιρείας τοῦ «Ἑλλην. θεάτρου» πλήρης βιβλιοθήκη, περιλαμβάνουσα πᾶν ὅ,τι ἐγράφη περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλλην. θεάτρου καὶ θὰ ἐκδίδεται Δελτίον ἀφιερωμένον εἰς τὴν μελέτην τοῦ κλασικοῦ θεάτρου, θὰ διοργανωθοῦν δὲ καὶ διαλέξεις, εἰσηγητικαὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἀρχαίου Ἑλλην. δράματος.

ΣΥΝΤΟΜΑ

Εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Ζουβιδὲ ἑορτάσθη ἡ ὀγδοηκονταετηρὶς τοῦ Καμίλλου Φλαμαριών, πρὸ τοῦ ὁποίου παρήλασαν δέκα πέντε χιλιάδες θαυμαστῶν.

— Εἰς τὸ μανιφέστον τὸ ὁποῖον ἀπηύθυναν οἱ Ἄγγλοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης πρὸς ὅλον τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον πρὸς κοινὴν συνεργασίαν, ἀπήντησαν οἱ Γερμανοὶ καθηγηταὶ ὅσοι εἶνε μέλη τοῦ Γερμανικοῦ Κοινοβουλίου τονίζοντες τὴν ἐλπίδα ὅτι διὰ κοινῆς ἐργασίας θὰ ἐκλείψῃ κάθε κακὴ ἀνάμνησις ἐκ τοῦ πολέμου προελθοῦσα.

— 227 Γάλλοι δημοσιογράφοι ἐπαρασημοφορήθησαν διὰ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐπ'εὐκαιρίᾳ τῆς Πεντηκονταετηρίδος τῆς Δημοκρατίας.

— Φήμη ἐκυκλοφόρησεν ὅτι ὁ Γκόρκυ ἐφονεύθη κατά τινα σύρραξιν ἐν Μόσχᾳ. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ φονεύεται ἀπὸ τὰς . . . ἐφημερίδας.

— Εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον τοῦ «Γκαιτὲ» θ' ἀναβιβασθῇ ἐκ νέου ἡ ὀπερέτα «Ρίπ», ἡ ὁποία παιζομένη ἀπὸ τὸ 1881 μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Ροβέρτου Πλαγκέτ, ἔχει τὸ ρεκὸρ τῆς παγκοσμίου παραστάσεως.

— Ὁ Ἀμερικανὸς θεατρώνης Χεμμερστάϊν ὅστις ἐχρεωκόπησεν εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἐνοικίασε ἤδη τὰ δεκατέσσαρα μεγαλείτερα θέατρα τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σικάγου καὶ Ἁγίου Φραγκίσκου.

— Ἡ Λόϋε Φοῦλλερ μὲ τοὺς ὀφιοειδεῖς χορούς της ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅπου ἔδωσε δύο ἀποτυχούσας παραστάσεις. Σημειωτέον ὅτι εἶνε τυφλὴ καὶ περασμένης ἡλικίας.

— Διὰ τῆς νέας ἐφευρέσεώς του ὁ Γάλλος ἐφευρέτης τῆς τηλεφωτογραφίας Ε. Μπελὲν δύναται νὰ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ τηλεφώτου εὐκρινῶς φωτογραφίας εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων μιλλίων ἐντὸς 4—8 λεπτῶν τῆς ὥρας.

— Συνῆλθεν ἐν Μόσχᾳ παγκοσμιοκὸν συνέδριον τῶν προλεταρίων συγγραφέων. Τὴν ἀφιξιν τῶν ἀντιπροσώπων ἐχαιρέτισεν ὁ πεφημισμένος ποιητὴς Βαλεριάνο Μπρίσσωφ.

— Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Παρισινοῦ Μελοδράματος ἀνῆλθε τελευταίως ἀπὸ 3 ἑκατομμύρια δραχ. εἰς ἐννέα ἕνεκα τῆς ὑπερτιμήσεως τῶν πραγμάτων.

— Ὁ ἐν Παρισίοις ὁμογενὴς κ. Ζαχάρωφ ἐδωρήσατο 500,000 φρ. διὰ νὰ ἱδρυθῇ ἕδρα τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης. Τὸ Πανεπιστήμιον τὸν ἀνεξήρυξεν Ἐπίτιμον Διδάκτορα.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ μίαν εἴδησιν ἐφημερίδος.

« . . Ἀπεφασίσθη *παμψηφεί*, πλὴν δύο μελῶν. . .»

«Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προφήτου Ἠλία ἐιελέσθη ἡ ἑορτὴ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐνταῦθα ***Θηρίων***». Θηρία εἶνε οἱ ἐκ Θήρας καταγόμενοι, (οἱ Θηραῖοι). Ἡ ἑορτὴ φαίνεται ἔγινε εἰς ναόν, διότι Ζοωλογικὸς κῆπος δὲν ὑπάρχει πλέον.

Ἀπὸ ἓν ἄρθρον:

«Κανεὶς δὲν τὸν παρέστησε ὡς ἕνα ***θρονολίπαρον***».

Ἀπὸ μίαν κριτικήν.

« . . . Εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκχυθῇ ῥάθυμος ἡ κατωτερικότης μιᾶς ἀδυναισθήτου προσπαθείας. . .»

Καὶ κατωτέρω: «Ἀδύνατη δαντελλοῦται ἡ πλοκή. . . Ἔργα εὐόρεκτα. . . »

Περιγραφὴ μιᾶς κυρίας.

«καὶ καπέλλο κανοτιὲ ***τρελλῶς*** ὡραῖον!»

Καὶ παρακάτω: «Προστερνίδιον ἀλαβάστρινον».

Ἀπὸ ἑλληνικὸν χρονογράφημα μὲ ὑπογραφὴν Ἀριελ.

«Ὁρίστε ἕνα Φάληρον ὀνειρῶδες, μιὰ νύχτα καμωμένη ***ἀπὸ βελοῦδο***, ὅλη φίλτρα, μὲ ἐξωτικὰ φυτὰ ἐπάνω στὰ νερά, ἡ μουσικὴ τοῦ κύματος σὰν ἀπὸ μαγικὰ μυστικὰ πλῆκτρα εὐαίσθητα . . .»

Εἰς τὸ ἴδιο μοτίβο ἐξακολουθεῖ ἡ βελουδίνη περιγραφὴ τῶν μυστικῶν φίλτρων καὶ πλήκτρων, μαζῆ μὲ ἕνα Ἰνφάντην τοῦ Βελασκὲζ περιπλανώμενον ἀνὰ τὴν πολιτείαν Οὐλαλοὺμ τοῦ Πόε!...

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Ἁλιεὺς

Η ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ κ. Σαὶν—Σὰνς ἐπανελθὼν ἐκ περιοδείας ἀνὰ τὴν Ἑλβετίαν εἰς Παρισίους μετέσχεν εἰς τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸ Τροκαδερὸ ἔκτακτον συναυλίαν τῶν «Τριάκοντα Θεατρικῶν ἐτῶν». Ἔπαιξε συμπράξει τῆς ὀρχήστρας τὴν Ραψωδίαν του τῆς Ὠδέρνης, καὶ διὰ πρώτην φορὰν τὰς νέας συνθέσεις του, τὰς «Κυπαρίσσους καὶ Δάφνας» καὶ τὸν ἐδῶ πρωτοπαιχθέντα «Ὕμνον τῆς Εἰρήνης».

— Εἰς τὴν Γαλλίαν θὰ ἀνεγερθῇ προσεχῶς μνημεῖον εἰς τὸν Αἰμίλιον Ζολᾶ. Τὸ μνημεῖον εἶνε ἕτοιμον, δὲν εὑρέθη ὅμως εἰσέτι τὸ μέρος ὅπου θὰ στηθῇ.

— Ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν νέος Ἕλλην ὑψίφωνος ὁ κ. Γεώργ. Κανάκης, σπουδάσας ἐν Ἀμερικῇ. Ἔπαιξε τὸν ρόλον τοῦ Ἀλφρέδου εἰς τὴν «Τραβιάταν».

— Ἐν Φραγκφούρτῃ ὁ Ἕλλην κλειδοκυμβολιστὴς κ. Τ. Λαμπρινός, καθηγητὴς εἰς τὸ Ὠδεῖον Βερολίνου, παίξας καὶ ἐν Ἀθήναις πρὸ 13 ἐτῶν, ἔδωσε συναυλίαν.

— Ἀπέθανεν αἰφνηδίως εἰς Guéthary ὅπου εἶχεν ἀπὸ ἐτῶν ἀποσυρθῇ ὁ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς Παῦλος Τουλὲ (Toulet), ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν. Τὰ ἔργα του Mon amie Nane, Mariage de Don Quichotte, Tendres ménages, Monsieur du Paur, La jeune fille verte, Comme une fantaisie. Ἐπίσης ἔγραψε πολλὰ ποιήματα. Καὶ εἰς τὰ μυθιστορήματά του, ἅτινα διακρίνει μεγάλη φαντασία, εἶνε πρὸ παντὸς ποιητής. Ὡς συγγραφεὺς διεκρίνετο διὰ τὸ ὕφος τὸ συνεσφιγμένον, ἐλλειπτικόν. Ἦτο ἐν τούτοις ἄγνωστος εἰς τὸν πολὺν κόσμον, διότι ἡ εἱμαρμένη ἐδείχθη ἀπηνὴς διώκτις εἰς τὸν καφενόδιον αὐτὸν λογογράφον. Μόλις ἤρχιζε νὰ δημοσιεύῃ ἔργα του εἰς τινα ἐφημερίδα, ἡ ἐφημερὶς διέκοπτε τὴν ἔκδοσίν της, καὶ ὅταν ἐκδότης ἐξετύπωνε κανὲν μυθιστόρημά του, ὁ ἐκδότης ἐχρεωκοποῦσε καὶ τὰ ἔργα του ἐπωλοῦντο μὲ τὴν ὀκᾶν. Εἶχε δὲ τόσον συνειθίσῃ μὲ τὰς ἀτυχίας αὐτάς, ὥστε ὁσάκις τοῦ ἐζητεῖτο συνεργασία, ἀπήντα: «Γιατί; μήπως θέλετε νὰ χρεωκοπήσετε;» Ἐν τούτοις ἦτο ἀπὸ τὰς σπανιωτέρας φυσιογνωμίας τῆς Γαλλ. φιλολογίας. Δηκτικός, εἴρων, περιεκτικὸς τὸ ὕφος, ἀληθὴς ἀλλὰ καὶ ὀνειροπόλος, κομψὸς τὴν φράσιν ἀλλὰ καὶ κυριολεκτικός, εἶχε φανατικοὺς θαυμαστάς.

— Ἐγκατεστάθη εἰς Ἀμερικὴν ὁ πολὺς Ρῶσσος συνθέτης Ραχμανίνωφ.

— Ἀνεκαλύφθη ἐν Νικαίᾳ εἰκὼν ἀποδιδομένη εἰς τὸν Ρουμπενς. Παριστᾷ τὴν Ρεβέκκαν πρὸ τῆς πηγῆς.

— Ὁ ζωγράφος Κλὼντ Μουνὲ ἐχάρισεν εἰς τὸ Γαλλικὸν Κράτος δώδεκα συνθέσεις του μεγάλου μεγέθους, τῶν ὁποίων θέμα εἶνε αἱ Νύμφαι.

— Ἑωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ φιλολογικοῦ κόσμου ἡ ὀγδοηκονταετηρὶς τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Τζιοδάνε Βέργκα. Ἔχει γράψει διηγήματα, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις τοῦ λιμπρέττου τῆς «Καβαλερίας Ρουστικάνα», διὰ τὸ ὁποῖον ὑπεχρεώθη ὁ Μασκάνι νὰ πληρώσῃ 100,000 φρ. εἰς τὸν Βέργκα ὡς παρὰ τὴν ἄδειαν του λιμπρετοποιήσας τὸ διήγημά του. Τὰ καλλίτερά του ἔργα θεωροῦνται ὁ «Μαστρο δὸν Τζεζουάλντο» καὶ οἱ «Μαλαβόλια». Ὁ Βέργκα εἶνε ὁ ἀρχηγὸς ἐν Ἰταλίᾳ τῶν νατουραλιστῶν, ἓν εἶδος Ζολᾶ. Ἐκτὸς τῶν διηγημάτων, ἅτινα θεωροῦνται ἀνώτερα, ἔγραψε μυθιστορήματα καὶ δράματα.

— Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὑπογραφῆς τῆς Συνθήκης ἐν Βρυξέλλαις ἀνετινάχθη διὰ δυναμίτιδος τὸ μνημεῖον ὅπερ εἶχον ἀνεγείρῃ οἱ Γερμανοὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Σιαρλρουᾶ.

— Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Λόϋδ Τζὼρτζ ἐξελέγη Πρύτανις τοῦ ἐν Ἐδιμβούργῳ Πανεπιστημίου.

— Ὑπὸ τῶν φιλολογικῶν Παρισινῶν κύκλων ἑωρτάσθη τῇ 24 Ὀκτωβρίου ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ συγγραφέως καὶ ζωγράφου Εὐγενίου Φρομεντίν, διὰ γεύματος, φιλολογικῆς ἑσπερίδος καὶ ἐπισκέψεως εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, ὅπου ὑπάρχουν πίνακες τοῦ συγγραφέως τοῦ «Δομινίκου». Ὁ τύπος, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, ἀφιέρωσεν ἀναμνηστικὰ ἄρθρα.

— Συνεπληρώθη πεντηκονταετία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρός, τοῦ γράψαντος 1200 τόμους.

— Διὰ πρώτην φορὰν ἐγένοντο ἐφέτος δεκταὶ φοιτήτριαι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης.

— Ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ ὁ ἔγκριτος Γάλλος δημοσιογράφος Φρανσοὰ Ἀνρὺ, ἀνταποκριτὴς τῆς «Πτὶ Ζουρνάλ».

— Συμφώνως πρὸς τὴν ρητὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Προδηγκιανοῦ βάρδου Μιστρὰλ ἔγειναν τὰ ἀποκαλυπτήρια εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Θαλασσινὴν ἑνὸς ἀγάλματος συμβολίζοντος τὴν Μιρέϊγ.

— Ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια μνημείου ἀνεγερθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ ἀεροπόρου Πεγκοῦ, τοῦ πρώτου τολμήσαντος νὰ ἐκτελέσῃ πτῆσιν ἀκροβατικήν.

— Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετίας

ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Προσπέρου Μεριμὲ ἀποθανόντος εἰς Κάννας τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1870, ὁ Παρισινὸς τύπος ἀφιέρωσεν χαρακτηριστικὰς μελέτας διὰ τὸν βίον του καὶ τὸ ἔργον του. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Πὼλ Μπουρζὲ εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Δύο Κόσμων» ἀνέλυσε καὶ ἐπεξήγησε τὸ ἔργον του ὡς κλασικὸν ἐν μέσῳ τοῦ ρωμαντικοῦ τότε περιβάλλοντος. Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κάρμεν», τῆς «Κολόμβας», τοῦ «Ματέο Φακόνε» καὶ ἄλλων διηγημάτων διακρίνεται ἰδίως διὰ τὴν ἁπλότητα, τὴν συντομίαν καὶ τὴν ἀριστοκρατικότητα τοῦ ὕφους. Δύο ἐξ αὐτῶν μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ Ροΐδου καὶ ἡ «Κολόμβα» ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πολίτου. Ἐν τῇ Κορσικῇ πατρίδι τῆς «Κολόμβας» θὰ ἱδρυθῇ ἡ προτομὴ τοῦ Μεριμὲ προσεχῶς.

— Ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων Ἀμβέρσης ἀπένειμε τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς φιλολογίας εἰς τὸν Ἰταλὸν ποιητὴν Νικολάϊ διὰ τὰς ᾠδάς του πρὸς τοὺς Ὀλυμπιονίκας.

— Ἡ πριγκήπισσα Μαρία Βανοπάρτου ἐξέδωκε βιβλίον «Πρὸς τὸ ἄγνωστον», σκέψεις ἐμπνευσθείσας ἐκ τοῦ πολέμου.

— Ἐν Ὀστάνδῃ ἐθριάμβευσε νέος ὑψίφωνος, ὁ Ἰταλὸς Ἀμάτο, κριθεὶς ἀνώτερος καὶ τοῦ Καρούζο.

— Ἐν Βαρβιὲρ τοῦ Βελγίου ἐπανηγυρίσθη ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ μεγάλου συνθέτου καὶ ἐκτελεστοῦ Ἐρρίκου Vieuxtemps, ὃν ὁ Μπέρλιοζ ἀπεκάλεσε τὸν θαυμασιώτερον βιολονίσταν ἐξ ὅσων ἤκουσε καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ὁ δημιουργὸς τῆς περιφήμου Βελγικῆς σχολῆς τοῦ τετραχόρδου. Τὰ «Κονσέρτα διὰ βιολὶ» τοῦ Βιετὰν εἶνε ὀνομαστά.

— Ἐπίσης ἐν Βελγίῳ ἑώρτασαν τὴν τετρακοσαετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ περιφήμου τυπογράφου Χριστοφόρου Πλαντέν. Αἱ ἐκδόσεις του ἦσαν θαῦμα πολυτελείας καὶ καλαισθησίας. Ἐκ τῶν 22 πιεστηρίων του ἐξεδόθησαν εἰς τὸ διάστημα 45 ἐτῶν, δέκα ἐξ χιλιάδες βιβλίων, ἅτινα διεκδικοῦν ἀμιλλώμενοι οἱ βιβλιόφιλοι.

— Τὸ Μουσεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Ἀμβέρσῃ ἐπλουτίσθη μὲ μίαν σειρὰν 18 πινάκων τοῦ ζωγράφου Strobbaerts ἀντὶ 250,000 φρ.

— Ἐν Βρυξέλλαις ἤνοιξεν ἡ ἑβδόμη καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις τῆς Société Royale des Beaux-Arts.

— Ἀπέθανεν ἐν Βαρκελώνῃ ὁ διάσημος Ἱσπανὸς συγγραφεὺς Πομπήιος Δένερ.

— Διεθνὴς ἀρχιτεκτονικὴ ἔκθεσις θὰ διοργανωθῇ εἰς Γάνδην τὸν Ἀπρίλιον 1921.

— Τῇ 31 Ὀκτωβρίου ἤνοιξεν ἐν Λιέγῃ ἔκθεσις τοῦ «Cercle des Beaux-Arts», ἥτις περιέλαβε ἐντὸς πολλῶν ἄλλων ἔργων καὶ τοὺς τελευταίους πίνακας τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος ζωγράφου Μαρνέφ. Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἐγένοντο καὶ δύο ἰδιωτικαὶ ἐκθέσεις τῶν ζωγράφων Baugnies καὶ Raty.

— Ἡ Λιέγη θὰ ἀνεγείρῃ δύο ἀναμνηστικὰ μνημεῖα. Τὸ ἓν θὰ ἱδρυθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν Σαὶν Λαμπὲρ καὶ θὰ στοιχίσῃ ἓν ἑκατομμύριον καὶ τὸ ἄλλο εἰς Ρομπερμόν, ἀξίας 250,000 φρ.

— Εἰς μέγας καλλιτέχνης τῆς Βαλλονίας, ὁ ζωγράφος Ἐρνέστος Μαρνὲφ ἀπέθανεν ἐν Λιέγῃ εἰς ἡλικίαν 54 ἐτῶν. Ἦτο εἰδικὸς εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς γυναικός, ἣν εἶχε τελείως ψυχολογήσῃ. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἶχεν ἐκθέσῃ ἐν Βρυξέλλαις ἔργα του, ἅτινα ἐθαυμάσθησαν.

— Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης ἱδρύθη ἕδρα τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν τῇ Θρησκείᾳ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως συντελέσῃ ἵνα ἡ θρησκεία ἀποβῇ καὶ πάλιν μήτηρ τῶν καλλιτχνῶν καὶ προστάτις τῶν ἔργων των. Ἐν τῇ ἕδρᾳ ταύτῃ καλλιτέχναι θὰ διδάσκωσι μουσικήν, ἀρχιτεκτονικὴν καὶ διακοσμητικήν.

— Ἀπέθανεν ἐν Πράγᾳ ὁ μέγας Τσεχοσλοβάκος δραματικὸς συγγραφεὺς Ἐδουάρδος Μπόζαν. Τὰ ἔργα του εἶνε τραγῳδίαι κοινωνικῆς ἰδίως ὑποθέσεως, δαπνεόμεναι ἀπὸ βαθὺ φιλοσοφικὸν πνεῦμα. Ἔγραψεν ἐπίσης κοινωνιολογικὰς καὶ φιλοσοφικὰς μελέτας, ἀναδείχθεὶς ἐφάμιλλος τοῦ Γκόρκυ.

— Τὴν 3 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον Edouard VII ἐδόθη πανηγυρικὴ καλλιτεχνικὴ ἑσπερὶς πρὸς ἑορτασμὸν τῶν Ἑλλ. νικῶν. Ἐξετελέσθη χορογραφικὴ σύνθεσις συμβολικὴ τοῦ ἀγῶνος τῆς Γαλλίας ὑπὲρ Ἐλευθερίας τῆς κ. Χαρίσῃ, ἣν ἐξετέλεσεν ἡ ἰδία χορεύσασα μετὰ ὀκτὼ τέκνων της, ὡς καὶ ὁ «Θρίαμβος τῆς Ἀνοίξεως». Ὁ κ. Σαμπᾶς, μαθητὴς τοῦ κ. Ἄραμι ἐτραγούδησε τὸν Μαγεμένον καὶ τὴν «Λυγερὴ καὶ τὸν Λεβέντη». Ὁ ἄριστος βιολιστὴς κ. Βολωνίνης ἔπαιξε τὴν Havanaise, Caprice Viennois καὶ Prelude τοῦ Μπάχ, συνοδείᾳ τῆς κ. Στεκούλη. Ἡ δ. Διπλαράκου ἀπήγγειλε τὸν «Βράχο καὶ τὸ Κῦμα» τοῦ Βαλαωρίτου καὶ L'Enfante Heroïque τοῦ Desprès, ὁ κ. Εὐστρατίου δεξιοτέχνης τοῦ πιάνου ἔπαιξε Δεμπυσσύ, Granados καὶ τὴν Polonaise en Cap τοῦ Σοπέν.

— Εἰς τὸ Βακοῦ ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια μνημείου, ἀνεγερθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ σοσιαλιστοῦ Κὰρλ Μάρξ. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ περίφημος Ἐμβὲρ πασᾶς.

— Εἰς τὴν «Σύγχρονον Ἐπιθεώρησιν» τῶν Παρισίων ἐδημοσιεύθη σειρὰ μεταφράσεων ποιημάτων τῶν κ.κ. Παλαμᾶ, Μαλακάσῃ, Σημηριώτου καὶ ἄλλων, ὁ δὲ Γάλλος κριτικὸς κ. Ἐρν. Ρενὰρ ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν Ἀνθολογίας Νεοελλήνων ποιητῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκτὸς τῆς ἐκδοθείσης ἐν Ἀγγλικῇ μεταφράσει ὑπὸ τοῦ κ. Φουτρίδου «Ἀσάλευτης Ζωῆς» τοῦ κ. Παλαμᾶ, ἑτοιμάζεται καὶ ἄλλη ἔκδοσις ποιημάτων του Ἀγγλιστί, συνεργασίᾳ τοῦ κ. Κακλαμάνου. Ἐπίσης ἐξεδόθη ἐν Ἀγγλικῇ μεταφράσει ὑπὸ τῆς κ. Βακᾶ καὶ τοῦ κ. Φουτρίδου τόμος μὲ ἐννέα διηγήματα Ἑλλήνων λογογράφων ἅτινα ἔκρινεν εὐμενέστατα ἡ «New York Sunday Tribune».

—Ὁ ἐν Πετρουπόλει ἀνταποκριτὴς τῆς Ἀγγλικῆς Ἐφημερίδος «Μόρνιγκ Πόστ» Βίκτωρ Μάρστνεκ ἀπέθανεν αἰφνηδίως θῦμα τῶν κακουχιῶν εἰς ἃς ὑπεβλήθη ὑπὸ τὸ Μπολσεβικικὸν καθεστώς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ἀλέξανδρος, Κωνσταντῖνος.— Ἄγκυρα, ἐλπά. — Διωγμὸς μαλλιαρῶν. — Ὁ Ἰρλανδὸς νηστευτὴς Δήμαρχος. — Βιρτουόζοι καὶ τεϊοποσίαι. — Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.— Ὁ Ἄγνωστος στρατιώτης.— Δύο μνημεῖα.— Λογοκλοπὴ στίχων.

ΙΣ τὴν θαλερὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ φύσιν τῆς Δεκελείας ἔζη ὁ σφριγηλὸς Ἡγεμὼν ἐν μέσῳ τῶν ὡραιοτέρων ὀνείρων τῆς Ζωῆς. Τραγικὴ μοῖρα, ἀπροσδόκητος, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἀλγηδόνων τὸν Ὡραῖον καὶ τὸν Δυνατὸν Ἔφηβον. Ἐπόνεσε τὸ ἀθλητικὸν σῶμα καὶ τὸ πικραμένον πνεῦμα καὶ ἐξέπνευσεν ὁραματιζόμενος τὸν Γενάρχην Πάππον κατερχόμενον πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ τάφου. Ἐστερημένος τῆς στοργῆς τῶν γονέων, ἀπέθανε σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπημένης του συζύγου. Ἡ ζωή του ἦτο ἓν δραματικὸν ποίημα. Νεαρώτατος ἐδέχθη, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται, ἓν στέμμα εἰς τὸ ὁποῖον προώρως εἶχον φυῇ ἄκανθαι. Ὁ τίμιος χαρακτήρ του διέλαμψε ὅταν προσεφέρθη νὰ θυσιάσῃ καὶ θρόνον πρὸ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος διὰ τὸν Ἑλλην. θρόνον ὑπῆρξε μία σκιὰ πολιτικῶς, μία λάμψις ψυχικῶς. Ἀλλ' αἱ λάμψεις δὲν διαρκοῦν πολύ. Καὶ ἔμεινε συμπαθὴς μόνον ἡ ἀνάμνησίς του.

*

Οὐδέποτε βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν μετὰ τόσης ἠρεμίας, καὶ σπανίως τοιαύτη συμπαγὴς πλειοψηφία ἀνεδείχθη ἐκ τῶν καλπῶν. Καὶ ἐκυριάρχησεν ἀμέσως μία κραυγὴ ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς 29 Μαΐου 1917 εἶχε δεσμευθῇ εἰς τὰ στήθη τοῦ λαοῦ, ἡ φωνὴ «Ἔρχεται!» καὶ τοῦ «Ἀητοῦ ὁ γιός», μὲ τὰς τόσον ἐκφραστικὰς καὶ δημοφιλεῖς στροφάς του, γαλβανίζει τὰ πλήθη, τὰ ἀναμένοντα νὰ δεχθοῦν τὸν Στρατηλάτην τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ὅπως καὶ τότε τὸν ἐδέχθησαν ἐπιστρέφοντα, ἐν ἰαχῇ θριαμβευτικῇ!

*

Ἡ λαϊκὴ ἐτυμηγορία τῆς 1 Νοεμβρίου ἐσάρωσε καὶ τοὺς μαλλιαρούς, τοὺς εἰσπηδήσαντας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ νὰ δημιουργήσουν μίαν γλωσσικὴν ἀναρχίαν. Ἔσπευσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ ἐκχυδαϊσμοῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων διὰ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος τῶν Ἐφετῶν ἐδικάσθη ἐπὶ ἀθείᾳ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει τάχιστα νὰ ἐξοβελισθοῦν ἀπὸ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τὰ δι' αὐτῶν αὐθαδῶς εἰσαχθέντα ἀναγνωστικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα διαφθείρουν τὴν νέαν γενεὰν καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν ἀπαγορευθέντων βιβλίων τοῦ προπολεμικοῦ σχολικοῦ προγράμματος. Εἶνε τόσον τερατώδη καὶ ἀντεθνικὰ καὶ ἀκατανόητα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων, διὰ νὰ ἐνθυλακώσουν δεκάδας χιλιάδων δραχμῶν, ὥστε καθῆκον τοῦ νέου ὑπουργοῦ εἶνε νὰ ἐξυγιάνῃ τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπὸ τὸ ἄγος τῶν μακορίᾳ τῇ λήξει ἐκπαιδευτικῶν φωστήρων, νὰ συνταχθῶσι δὲ δι' εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐκ παιδαγωγῶν ἐχόντων διδακτικὴν πεῖραν, νέα βιβλία διὰ τὰ προσεχῆ ἔτη, καὶ νὰ ἀναγραφῇ, ὡς ὀρθῶς προέτεινεν ὁ κ. Χατζιδάκις, ἐν τῷ Συντάγματι, ὅτι ἀπαγορεύεται ἐν τοῖς σχολείοις ἡ διδασκαλία ἄλλης γλώσσης, πλὴν τῆς ἐπισήμου, ἥτις εἶνε ἡ καθαρεύουσα.

*

Ἐπὶ 73 ὁλοκλήρους ἡμέρας ἠρνήθη νὰ λάβῃ τροφὴν ὁ Ἰρλανδὸς λόρδος Δήμαρχος τοῦ Κόρκ, Μὰκ Σουΐνη συνταράξας μὲ τὴν αὐτοθυσίαν του τὴν παγκόσμιον συνείδησιν. Ἡγέτης λαοῦ, κατὰ τῆς καταδίκης του, ἣν προεκάλεσαν λόγοι πολιτικοί, ἀντέταξε τὴν πρωτότυπον ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανον, στωϊκὴν διαμαρτυρίαν διὰ τοῦ ἑκουσίου λιμοῦ. Τὸ Ἰρλανδικὸν ζήτημα ἔσχε εὔγλωττον κήρυκα διὰ τῆς ἐγκαρτερησάσης σιγῆς. Ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, εὐγενὴς τὴν καταγωγήν, πολύτιμος οἰκογενειάρχης. Ὅλα τὰ ἐθυσίασε διὰ τὴν Ἰδέαν. Καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ ἐξάντλησιν σωματικήν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαντληθῇ ὁ ἡρωϊσμός του διὰ τὴν Πατρίδα του. Τὸ σῶμα ἐσημείωσεν ἐν ρεκὸρ ἀντοχῆς. Τὸ πνεῦμα ἐν ρεκὸρ ἡρωϊσμοῦ.

*

Ἐν Ἀθήναις ἱδρύθη πρωτότυπον εἰς τὸ εἶδός του νεωτεριστικὸν «Ῥωσσικὸν Ἑστιατόριον», ὅπου δίδονται γεύματα, Φάϊβ ο κλὸκ καὶ Φοξ-τρότ. Τοὺς θαμῶνας του τέρπουν μουσικαὶ συναυλίαι κάθε βράδυ ἀπὸ τοὺς κ. κ. Λυκούδην, Παπαδημητρίου καὶ Γιάκομψον.

Διὰ πρώτην φορὰν ἰδικοί μας βιρτουόζοι καλλιτέχναι παίζουν εἰς κοσμικὸν κέντρον· Εἶνε ἓν βῆμα καταρρίψεως προλήψεων. Καθηγηταὶ τοῦ Ὠδείου λαμβάνουν μέρος συχνὰ εἰς ὀρχήστρας μουσικῶν θιάσων, ἀλλὰ εἰς ἑστιατόρια καὶ τσάγια ἐκλεκτοὶ σολίστ ἤδη ἐμφανίζονται. Εἰς τὸ Πανελλήνιον ὁ νεαρὸς διπλωματοῦχος κ. Σκαλκώτας παίζει ὡσαύτως, εἰς τὸ Πάνθεον ὁ κ. Κρσσσᾶς. Εἶνε μία πρόοδος, σημαντικὴ διὰ τὴν ἐκλέπτυνσιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ κοινῷ, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀφεθῇ εἰς τοὺς πλανοδίους ὠτοσπαράκτας ἀπροστάτευτον.

*

Ὁ νέος Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐθνικόφρων Χάρδιγκ ἐχαρακτήρισεν ὡς ἄστοχον τὴν πολιτικὴν τοῦ Οὐΐλσωνος καὶ συνεπῶς κατεδίκασε τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ὡς οὐτοπίαν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἰσχὺν τῆς Ἀμερικῆς. Ταὐτοχρόνως δισχίλιοι ὁπαδοὶ τῆς Κοινωνίας παρήλασαν πρὸ τοῦ Οὐΐλσωνος ὁ-

οτις τοὺς ἐχαιρέτησεν ἐπὶ τροχηλάτου ἕδρας σιωπηλός. Οἷα ἀντίθεσις, ἂν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἐπὶ 28 ἑκατομμυρίων ψηφοφορησάντων ὁ νέος Πρόεδρος ἐξελέγη μὲ πλειοψηφίαν 5 ἑκατομμυρίων ψήφων.

Ἐκ τῶν 28 ἑκατ. ἐκλογέων ἦσαν 9 ἑκατ. γυναῖκες ψηφίσασαι ὑπὸ χιονοθύελλαν. Ὁ κ. Χάρδιγκ μέχρι τοῦ 1885 ἦτο τυπογράφος. Ἀργότερα ἵδρυσε τὴν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα «Μάριον Νταίλυ Στάρ», ἣν μέχρι σήμερον διευθύνει. Ἀντὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν θὰ προτείνῃ νέον σχέδιον, τὸν «Συνεταιρισμὸν τῶν Ἐθνῶν», ἐξασφαλίζοντα τὴν ἀλληλεγγύην. Εἴθε νὰ πρόκειται περὶ ἁπλῆς μετονομασίας.

*

Ὡραία, ποιητικὴ ἡ ἰδέα τοῦ «Ἀγνώστου στρατιώτου». Οἱ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι τὴν ἐνεπνεύσθησαν καὶ θὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Ἰταλία. Ἐξέθαψαν ἀπὸ τὸ Βερδὲν δύο λείψανα ἀγνώστων στρατιωτῶν πολεμιστῶν καὶ τὰ μετέφεραν ἐπὶ κυλίβαντος τηλεβόλου μετὰ μεγίστων στρατιωτικῶν τιμῶν οἱ Γάλλοι εἰς τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψῖδα, οἱ Ἄγγλοι εἰς τὸ Οὐεστμίνστερ. Εἶνε φόρος εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀφανεῖς ἥρωας, τοὺς ἀνωνύμους ὑπερασπιστὰς τῆς Πατρίδος των. Ταὐτοχρόνως κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ μετέφερεν ἀπὸ τὸ Ζαρδὲ τὴν καρδίαν τοῦ Γαμβέττα, μεταφερθεῖσαν ἐντὸς ὑδρίας εἰς τὸ Πάνθεον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ δύο νέα μνημεῖα ἀναμνηστικά, ἐφιλοτεχνήθησαν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ «τάφος τοῦ στρατιώτου» ἔργον τοῦ Lendinski, σύμπλεγμα στρατιωτῶν ἱσταμένων ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀντικειμένων καὶ φερόντων ἐπὶ τῶν ὤμων φέρετρον ἐφ' οὗ κεῖται εἰς συμπολεμιστὴς καὶ ἕτερον τοῦ Sabattier, ὁ «Ἄγνωστος στρατιώτης», μὲ τὸ πρόσωπον κεκαλυμένον ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς Γαλλικῆς σημαίας. Ἀμφότερα εἶνε ἔργα ἀληθῶς ἐμπνευσμένα.

*

Ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος κατήγγειλεν ὅτι τὸ καλλίτερον ποίημα τῶν «Νοσταλγιῶν» τοῦ κ. Οὐράνη εἶνε μετάφρασις τοῦ ποιήματος «Θὰ «πεθάνω» τοῦ Σπίες. ποιητοῦ Ἑλβετοῦ. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμνῃ πολλὴν ἐντύπωσιν, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι πολλοὶ νεαροὶ ποιηταί μας δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ ἀντιγράφουν, νὰ μιμοῦνται, νὰ διασκευάζουν ξένα ποιήματα νεωτεριστῶν καὶ ἀγνώστων παρ' ἡμῖν στιχουργῶν. Ἀλλ' εἶνε τόσον τὰ ποιήματά των ἀποκρουστικά, ὥστε κανεὶς δὲν τὰ διαβάζῃ, συνεπῶς οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται ἂν εἶνε πρωτότυπα ἢ λωποδυτημένα.

ΔΑΦΝΙΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Στὴ νύχτα τὴν ἀσέληνη μὲ τὴ βαρειὰ γαλήνη
μάταια ζητῶ ἕνα δρόσισμα, μάταια προσμένω
νἀλθῃ τ'ἀλαφροφύσημα ποὺ τοῦ βουνοῦ οἱ κρίνοι
στέλλουν σὲ μένα στοργικὰ μ'ἀγέρι βραδυασμένο

*

— Πόσος καιρὸς ἀπ' τὴ νυχτιὰ ποὺ μὲ γυρὸ τὸ σῶμα
ἔκλαψα-ω! πῶς ἔκλαψα—μουσκεύοντας τὰ φύλλα
τῶν νέων ἀσπρολούλουδων ἐκεῖ γυρὴ στὸ χῶμα
ποὺ κάποια ἀχνάρια γύρευα μουγγὴ μ' ἀνατριχίλα.

*

Μ' ἀπόψε δὲν ἔχω τίποτε—πῶς πονεῖ ἡ ψυχή μου—
οὔτε κρινάκι π' ἄγγιξε οὔτε γνωστὴ εὐωδιά,
τίποτε ποὺ νὰ λέει μου για τὴ παλιὰ ζωή μου
καὶ περπατῶ στ' ἀπόβραδο ζητῶντας μιὰ καρδιά.

Κύπρος. **Ατλίκα Ταβερνάρη.**

Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Κλέπτει ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ μένουν ὅλοι εὐχαριστημένοι.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ φθινοπωρινὴ θεατρικὴ σαιζὸν ἤρχισε μετὰ ζωηρότητος. Εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» ἔδωσεν ἓξ παραστάσεις διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Γαλλικὸς δραματικὸς θίασος «Paris-Tournée» μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν δ. Διάναν Μὰξ τοῦ θεάτρου Odeon καὶ τὸν κ. Παῦλον Δωδρύ. Ἔπαιξαν τὰς «Μαριονέττας» τοῦ Βόλφ, τὸν «Νυκτοφύλακα» τοῦ Σασὰ Γκιτρύ, τὸν «Ἐμψυχωτὴν» τοῦ Μπαταΐγ, τὸν δημοφιλῆ «Βαφτιστικὸν», τὸ Γράπωμα (Le Griffe) ἢ μᾶλλον «Ἁρπάγην» καὶ τὴν νεωτάτην κωμωδίαν «Οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μάθουν τίποτε». Ἐκτὸς τοῦ Νυκτοφύλακος καὶ τῆς τελευταίας κωμωδίας, ὅλα τὰ ἄλλα ἔχουν παιχθῇ εἰς Ἀθήνας. Ὁ «Ἐμψυχωτὴς» συνολικῶς ἐπαίχθη καλλίτερα ἀπὸ τὸν Γαλλικὸν θίασον, ἀλλὰ ἡ δ. Κοτοπούλη ἔπαιξε μὲ περισσοτέραν θερμότητα.

Θίασος Ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Μετὰ πολύμηνον εἰς Αἴγυπτον, Κων)πολιν, Σμύρνην καὶ Θεσσαλονίκην περιοδείαν ἤρχισε τῇ 1 Ὀκτωβρίου παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ὁ θίασος τοῦ Ἑλλην. θεάτρου, ἐνισχυθεὶς ὑπὸ τῶν ἠθοποιῶν Ἰακωβίδου, Λούη, Νέζερ καὶ τῆς δ. Ἰατρίδου. Ἡ ἔναρξις ἐγένετο πανηγυρικὴ διὰ τῶν «Περσῶν», ὧν προηγήθη ἡ «Δόξα τοῦ Ἑλλην. θεάτρου» πρὸς τιμὴν τῶν θανόντων Ἑλλήνων δραματικῶν συγγραφέων (1821—1920), ὧν αἱ εἰκόνες ἀνηρτημέναι ἐν μέσῳ δαφνίνων στεφάνων ἐκόσμησαν τὴν σκηνήν, ἐπαίχθη δὲ σύντομος ἔμμετρος ἀλληγορικὴ σκηνὴ μεταξὺ Αἰσχύλου καὶ τῶν ἑκατέρωθεν αὐτοῦ λευκοφόρων γυναικῶν, τῆς Δραματικῆς Ποιήσεως καὶ τῆς Σκηνικῆς Τέχνης, γραφεῖσα ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ κ. Τσοκοπούλου. Ἦτο ἕνας παραλληλισμὸς τῶν ἀρχαίων νικῶν, ἃς ἔψαλεν ὁ Αἰσχύλος, πρὸς τὰς συγχρόνους Ἑλλην. νίκας. Ὁ κ. Ταβουλάρης, ὁ πρεσβύτερος τῶν ἠθοποιῶν ἀλλὰ καὶ νεανικώτατος εἰς αἴσθημα, ὑπεδύθη ἄριστα τὸν ἀρχαῖον τραγικόν, ἀπαγγείλας τοὺς στίχους μὲ πολλὴν ἔκφρασιν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Τὰς δύο νύμφας ὑπεδύθησαν ἡ κ. Μουστάκα καὶ ἡ δ. Πόλου. Ἡ παράστασις τῶν «Περσῶν» κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον ἐν δημοτικῇ γλώσσῃ τοῦ κ. Ζερβοῦ ἐδόθη μὲ ἀκριβῆ σκηνικὰ καὶ καινουργεῖς ἀμφιέσεις, διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἀθήναις. Ὁ κ. Μουστάκας ἀπήγγειλε ρυθμικώτατα.

Ὁ θίασος ἔδωσε καὶ ἐδῶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ πρωτοπαιχθεῖσαν κωμωδίαν τὸ "*Κελεποῦρι*„ τῶν κ. κ. Μελᾶ καὶ Τσοκοπούλου. Εἶνε μία ἠθογραφικὴ σάτυρα κοινωνικῶν τύπων μὲ κωμικὰ ἐπεισόδια προκαλοῦντα χονδρὸν γέλωτα. Ὁ καλλίτερον διαγεγραμμένος τύπος εἶνε μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία ὑπανδρευμένη μὲ ἕνα πεζότατον ἄνδρα ἐπιζητεῖ νὰ ποζάρῃ ὡς διανοουμένη καὶ παρουσιάζεται ὡς κελεποῦρι εἰς ἕνα μηχανικόν, ὅστις ἔχει βαρεθῇ μίαν γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου μὲ τὴν ὁποίαν συζῇ διαρκῶς γκρινιάζων καὶ τὸν ὁποῖον ἡ φιλολογοῦσα κυρία ἐκλαμβάνει ὡς ποιητὴν διότι τὸν ἀκούει ἀπαγγέλλοντα ἓν ξένον ποίημα. Διψῶσα περιπετείας πηγαίνει εἰς τὴν γκαρσονιέραν του, τοῦ προτείνει νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἐκεῖνος ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος ζητεῖ νὰ ἀποφύγῃ ὅπως μὴ ἡ πρόσκαιρος διασκεδαστικὴ περιπέτεια μεταστραφῇ εἰς ἰσόβια τυραννικὰ δεσμὰ καὶ εἰς μίαν γενικὴν συνάντησιν οἰκείων καὶ φίλων καθένας των ἐπανέρχεται εἰς τὰ ἴδια. Ἡ Α' πρᾶξις ἥτις ἀρχίζει μὲ σπάσιμο πιάτων στερεῖται πρωτοτυπίας, ἡ δευτέρα ἣν κυρίως ἀποτελεῖ ἡ διακωμώδησις ἑνὸς μαλλιαροῦ ποιήματος «Ἡ ἔμπνευσι» εἶνε ἡ καλλιτέρα. Ἀλλ' ἡ τρίτη μετατρέπει τὴν κωμωδίαν εἰς φάρσαν, μὲ τὸ καραγκιόζικον ὄπισθεν τοῦ παραθὰν κρύψιμον εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς κουτσαβάκη, τύπου ὃν ἐξήντλησαν πλέον αἱ ἐπιθεωρήσεις. Ἀνέμενε κανεὶς πρωτοτυπωτέραν πλοκὴν καὶ καλαισθητικωτέραν καὶ εὐφυεστέραν διαγραφὴν χαρακτηρισμῶν, οὓς εἰσέφερε κυρίως ὁ κ. Μελᾶς.

Ἡ κ. Μουστάκα παριστῶσα ἕνα τύπον γυναικὸς ψευτολογίας καὶ φιλαρέσκου, ἀρκετὰ χαρακτηριστική. Συνετέλεσε, μετὰ τοῦ κ. Μουστάκα, ὅπως σταθῇ ὁπωσδήποτε ἡ κωμῳδία. Μὲ φυσικότητα ἔπαιξαν ἡ κ. Φιλιππίδου εἰς τὸν σύντομον ρόλον της, ὁ κ. Γαβριηλίδης καὶ ὁ κ. Πλούτης.

Ὁ «*Λαβύρινθος*» τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Λιδωρίκη ἔχει ἐπιμεμελημένην ἀλλὰ καὶ βεβιασμένην πλοκήν, ὑστερεῖ δὲ εἰς ψυχολογίαν. Μία ὕπανδρος ἐρωτοπαθής, ἡ Ρόζη, ἑλκύεται ἀπὸ τὸ συγγραφικὸν τάλαντον τοῦ Λώρη, ὅστις ὅμως περιπλανᾶται εἰς ἕνα Λαβύρινθον, ἔχει δηλαδὴ ἐμπλακῇ εἰς τὰ δίκτυα μιᾶς γυναικὸς τοῦ ἡμικόσμου, τῆς Πόπης. Ἡ Ρόζη θέλει νὰ σώσῃ τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν, δίδουσα ἕνα τόνον ρεαλισμοῦ μᾶλλον μυθιστορηματικοῦ ἢ θεατρικοῦ. Ἀφίνει ἢ μᾶλλον λησμονεῖ τὸ περιδέραιόν της εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λώρη, τὸ παίρνει ἡ Πόπη ἐν γνώσει του καὶ περὶ τὸ περιδέραιον αὐτό, ἂν καὶ ἀνευρέθη ἐγκαίρως, πλέκεται ὅλον τὸ δρᾶμα, ἀρωγῇ γενναίᾳ τῆς τύχης. Ἡ Ρόζη, ὁ ἄνδρας της, ὁ συγγραφεύς, ἡ μαιτρέσσα του — ἡ ἀστυνομία δὲν λείπει — στριφογυρίζουν καὶ τὸ κολλιὲ ὡς ἄλυσσος τοὺς περισφίγγει, διὰ νὰ κοπῇ καὶ λυθῇ τὸ δρᾶμα κατὰ τὸν ἀφελέστερον τρόπον. Ἡ Πόπη κατόπιν τῶν ραδιουργιῶν καὶ ἀπειλῶν τῆς Ρόζη ἐγκαταλείπει τὸν Λώρην, διὰ νὰ τὴν διαδεχθῇ ἡ Πόπη ἐγκαταλείπουσα τὸν ἄνδρα της.

Ὑπάρχουν ὡραῖα λόγια εἰς τὸν διάλογον ἀλλὰ καὶ καινοτυπίαι. Ἡ α'. πρᾶξις εἶναι ἡ ἀνωτέρα. Ὁ διάκοσμος ἐξαιρετικῶς πόλυτε-

λῆς καὶ καλαίσθητος. Ἡ κ. Φιλιππίδου ὡς Ρόζη διηρμήνευσε τὸν ρόλον της μὲ ζηλευτὴν τέχνην.

"Ο πέπλος ποῦ σχίζεται„ νεώτατον ἔργον τοῦ Πέτρου Βόλφ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δαραλέξη, «δρᾶμα οἰκογενειακόν, ἐρωτικὸν καὶ λίαν συγκινητικὸν» — κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ προγράμματος. Δίπρακτον, ἐνῷ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶνε μονόπρακτον. Καλὰ γραμμένον, ἀλλὰ χωρὶς πλοκήν. Λιαλόγοι διεξοδικοί, χωρὶς νὰ ὑποβοηθοῦν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεως. Ὁ Ροβέρτος εἶναι ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Μισελίν ἡ ὁποία τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷ συγχρόνως καὶ ἡ Ζερμαίν, σύζυγος τοῦ Φορτιέ, ὅστις ὑποπτεύεται τὴν ἀπάτην. Ψυχολογεῖ ἐπὶ τῆς γυναικός του, ἡ ὁποία ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Ὁ Φορτιὲ ἰδιαιτέρως ἀνακοινοῖ εἰς τὸν ἐραστὴν ὅτι τὰ γνωρίζει ὅλα καὶ ἐκεῖνος αὐτοκτονεῖ, ἐνῷ ἡ μνηστή του ζητεῖ νὰ μάθῃ διατὶ ηὐτοκτόνησε· ἐννοεῖ τὸν λόγον, σχίζεται ὁ πέπλος ὅστις τῆς ἀποκρύπτει τὴν σκληρὰν πραγματικότητα καὶ πίπτει ἡ αὐλαία μὲ τὸν ψυχικὸν αὐτὸν σπαραγμόν. Εἰς τοὺς δύο ἐξ ἴσου δυνατοὺς ρόλους των ἡ κ. Φιλιππίδου (σύζυγος) καὶ ἡ κ. Μουστάκα (μνηστὴ) ἔπαιξαν μὲ ἔκφρασιν, μὲ εὐγένειαν, χωρὶς ὑπερβολάς.

Ταὐτοχρόνως ἐδόθη καὶ τὸ μονόπρακτον δρᾶμα *"Τὸ νεκροτράπεζο„* τῶν Γάλλων συγγραφέων Delorde καὶ Montignac κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γερ. Ἀννίνου. Δὲν ἠξεύρομεν ἂν παρεστάθη εἰς τὸ θέατρον Γκρὰν Γκινιόλ. Εἶνε ὅμως τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἕνας κακοποιὸς προσάγεται ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἀρνεῖται τὴν ἐνοχήν του, ἀλλὰ διὰ νὰ πιστοποιηθῇ αὕτη ὁ γραφεὺς τοῦ ἀνακριτοῦ προβαίνει εἰς ἓν τέχνασμα. Εἰς τὸ τραπέζι τοῦ νεκροσκοπείου εἶναι κεκαλυμμένον διὰ σινδόνης ἓν πτῶμα, τοῦ ὁποίου ἐξέχουν οἱ πόδες. Κλείουν μόνον ἐντὸς τοῦ δωματίου τὸν ἔνοχον, ὅστις καταλαμβάνεται ἀπὸ φρίκην, βασανίζεται ἀπὸ ἐφιάλτην καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει του πρὸ τοῦ νεκροῦ ἁρπάζει ἐκ τῆς ἀνακριτικῆς τραπέζης ἓν μαχαῖρι καὶ τὸ καταφέρει κατὰ τῆς κεκαλυμμένης κεφαλῆς. Εἰσέρχονται ἀπὸ τὰς φωνὰς δι' ὧν ἐζήτει βοήθειαν ὁ ἀνακριτής, ὅστις νομίζει ὅτι ὁ γραφεὺς εἶχε ὑποδυθῇ τὸν νεκρόν, ἀνησυχεῖ, ἀλλ' ἐμφανίζεται ὁ γραφεὺς καὶ ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ νεκρὸς ἦτο... ἀνδρείκελλον. Ὁ Γαβριηλίδης ὡς ἔνοχος ἔπαιξεν ἔξοχα· ὁ ρόλος του ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ἠμπορεῖ νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του ἕνας καλλιτέχνης, εἰς στιγμὰς ἀπομονώσεως, ἀγωνίας ἐκ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως ὅταν ἀντιμετωπίζει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ. Τὸν ἔχομεν συνειθίσῃ εἰς ἐρωτικοὺς αἰσθηματικοὺς ρόλους. Πρώτην φορὰν εἰς τραγῳδίαν ψυχῆς τὸν εἴδομεν πρωταγωνιστοῦντα.

Ὁ *«Τρίτος σύζυγος»* τοῦ Λοπὲζ χαριτωμένη κωμῳδία μὲ ὡραίας καὶ πρωτοτύπους ἰδέας περὶ ἔρωτος καὶ γάμου. Ἡ κ. Φιλιππίδου ὡς κυρία δὶς χηρεύσασα καὶ ὁ κ. Γαβριηλίδης ὡς ὑποψήφιος τρίτος σύζυγος ἔπαιξαν μὲ μεγάλην φυσικότητα, χάριν καὶ λεπτότητα. Κωμικώτατος ὁ κ. Νέζερ ὡς πενθερός.

«Διονύσια».

Πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ περιοδείαν ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης μᾶς ἔδωσε μίαν φιλολογικὴν ἑσπερίδα δύο πειραμάτων. Ὁ κ. Συνοδινὸς γράψας ἕως τώρα ἐπιτυχεῖς κωμῳδίας ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις του καὶ εἰς τὸ δρᾶμα μὲ τὴν *«Κόκκινη μάσκα»*, μονόπρακτον ἔργον τὸ ὁποῖον μᾶλλον κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, ὡς ἐπίκαιρον, ἔπρεπε νὰ παιχθῇ. Πρόκειται περὶ ἑνὸς γηραιοῦ συζύγου, ὅστις ἂν καὶ πάσχων παρακολουθεῖ τὴν γυναῖκα του ἣν ἀνακαλύπτει μὲ μίαν κόκκινην προσωπίδα διασκεδάζουσαν εἰς ἓν καμπαρὲ μὲ τὸν ἐραστήν της. Ὁ σύζυγος μονολογεῖ ὑπερμέτρως, ὑπαινίσσεται ἐπιμόνως, φιλοσοφεῖ ἀκαίρως, μεμψιμοιρεῖ πικρῶς, ἐνῷ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος τηρεῖ ἐφεκτικὴν στάσιν μέχρις οὗ πρὸ τῆς ὡραίας νεοτητός των ὁ προδιδιδόνος σύζυγος ἡττᾶται, πίπτων κεραυνόπληκτος. Ἐὰν κατ' ἄλλον τρόπον διεχειρίζετο τὴν μὴ ἄλλως τε πρωτότυπον ὑπόθεσιν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ εὐμενεστέραν τὴν κριτικήν. Ὡς μία ἀντίθετος ὄψις τῆς «Φλωρεντικῆς τραγωδίας» δύναται νὰ θεωρηθῇ.

Τὸ δεύτερον πείραμα τῆς ἑσπέρας ἦτο τὸ *«Πείραμα»* τοῦ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένου ὡς δραματικοῦ συγγραφέως κ. Α. Δούζα, δημοσιογράφου. Εἶνε ἓν κωμικὸν σκηνικὸν παίγνιον, ἔξυπνα γραμμένον, μὲ διάλογον φυσικόν, μὲ χάριν ἀδίαστον, ἀλλὰ μὲ μίαν ἀτεχνίαν, δικαιολογουμένην ἐκ τῆς ἐλλείψεως σκηνικῆς πείρας. Ἔπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον. Ἓν συζυγικὸν ζεῦγος χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν μαλώνει. Ἡ γυναῖκα προσποιεῖται ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ ἐραστήν, ὁ σύζυγος τὴν ἀφίνει ἐλευθέραν νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, παρακολουθεῖ κρυφὰ καὶ ἔπειτα φανερὰ τὴν παιζομένην κωμῳδίαν, καὶ συμφιλιώνονται ἀφοῦ ὁ ἕνας ἤθελε πάντοτε τὸν ἄλλον καὶ ζοῦν αὐτοὶ καλὰ καὶ . . . αὔριον καλλίτερα.

Εἶνε ἓν μάθημα συζυγικῆς πίστεως, διδακτικόν, ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ ἡ γαλήνη εἰς τὸ ἀνδρόγυνον. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα ὑπενθυμίζει τὴν κωμῳδίαν «Ἡ ἡσυχία στὸ σπίτι» παιχθεῖσαν πέρυσι εἰς τὸ Β. θέατρον.

Τὸ ἔργον ἀδικοῦν αἱ παρελάσεις τοῦ μεθυσμένου καὶ τοῦ γεροντοπαλλήκαρου, ἐξεζητημέναι, παιδαριώδεις καὶ ἄσχετοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Θὰ γράψῃ ὁ συγγραφεὺς καλὰ ἔργα, ἐὰν παρακολουθήσῃ τὸ θέατρον καὶ δὲν βιασθῇ.

«Κική». Ἔξυπνη κωμῳδία τοῦ Ἀνδρέου Πικὰρ παιχθεῖσα 300 φορὰς εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὰ κυριώτερα Εὐρωπαϊκὰ θέατρα. Ἡ κ. Κυβέλη ἐνεφανίσθη εἰς ἕνα ὡραῖον καὶ συμπαθῆ ρόλον ὁ ὁποῖος τῆς πηγαίνει πολύ, μιᾶς μικρὰς ἀγαθῆς ἠθοποιοῦ ἐπιθεωρήσεως τὴν ὁποίαν πέρνει μαζή του ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ἕνεκα ἀπιστίας μιᾶς

φίλης του, ἡ ὁποία ἐπανερχομένη εὑρίσκει τὴν Κικὴν ἤτις ὅμως ἀγαπᾷ κρυφὰ τὸν διευθυντὴν καὶ κατορθώνει μὲ τὰς πονηρίας της νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ὁ κ. Λεπενιώτης ὡς διευθυντὴς θεάτρου πολὺ καλός. Τὸ ἔργον ἔχει εὐφυεῖς καὶ πρωτοτύπους σκηνάς, ἀλλ' αἱ πράξεις εἶνε πολὺ μακραί. Ἐὰν ἐσυντομεύετο, θὰ ἤρεσκε περισσότερον, εἶνε δὲ τὸ ἔργον μᾶλλον ἀκατάλληλον.

Ἐδόθη πρὸς τούτοις ἡ ἔξυπνη ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀκατάλληλος φάρσα «Ζουμερὴ ὑπόθεσις» τῶν Ἐνεκὲν καὶ Βέμπερ.

"Ἀπόλλων„

Εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» τμῆμα τοῦ ἀπελθόντος εἰς περιοδείαν θιάσου τῆς κ. Κυβέλης παίζει κωμῳδίας.

«Οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μάθουν τίποτε». Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Παρισινοῦ θεάτρου Capucins νεωτάτη κωμῳδία τοῦ Gandera (Mais les hommes n' en sauront rien) τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη καὶ ἀπὸ τὸν διελθόντα πρό τινος Γαλλικὸν θίασον, ἀκατάλληλον διὰ τὸ ἄδρὸν φῦλον, ἐπαίχθη καλά. Ὁ *«Νυκτοφύλαξ»* τοῦ Γκιτρὺ ἐπίσης ἀκατάλληλος, ἀλλ' ὀλιγώτερον τῆς πρώτης. Ἀνωτέρα καὶ τῶν δύο εἶνε ἡ Πορτογαλλικὴ κωμῳδία *«Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος»* τοῦ Ζερβάζιο Λοβάτο, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κ. Οὐράνη (Νεάρχου). Εἶνε παρομιώδης ἡ φράσις «Les Portugais sont toujours gais». Πολὺ περισσότερον εἰς τὰς κωμῳδίας των. Ἡ «Φωνὴ τοῦ αἵματος» εἶνε πλήρης παρεξηγήσεων, αἱ ὁποῖαι δίδουν μίαν φαιδροτάτην πλοκὴν εἰς ἀπρόοπτα ἐπεισόδια. Δὲν εἶνε φάρσα ἐξωφρενική, ἀλλὰ κωμῳδία χαριτωμένη, μὲ σκηνικὴν δεξιότητα, προσιτὴ ἰδίως εἰς τὸ ὡραῖον φῦλον. Ὁ κύριος ρόλος πολὺ χαρακτηριστικός, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ ἔργον, εἶνε ἑνὸς ἐπαρχιώτου φιλοξενουμένου εἰς ἕνα σπίτι, ὅστις γίνεται ἐνοχλητικώτατος ἐνῷ διακηρύσσει ὅτι δὲν θέλει νὰ δίδῃ βάρος καὶ ὅστις εἰς δύο κόρας νομίζει ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν νόθον κόρην ἐκ παλαιοῦ ἔρωτός του ἣν ἔχει χάσῃ ἀπὸ μικράν. Καὶ νομίζει ὅτι τὴν ἀνακαλύπτει ὠθούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος ἤτις τοῦ τὸ λέγει, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁποία τὸν ἀπατᾷ πάντοτε. Ἐπίσης χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ πρόσωπον τῆς καμαριέρας, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀγραμματοσύνην της καὶ τὴν κοτσομπολιὰν προκαλεῖ συνεχεῖς γέλωτας. Ὁ κ. Παρασκευᾶς καὶ ἡ δ. Νίνα Κόκκου ἔπαιξαν τοὺς δύο αὐτοὺς ρόλους μὲ μεγάλην φυσικότητα, δημιουργήσαντες χαριτωμένους τύπους. Ἐὰν ἐπαίζετο καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλά, θὰ ἔκαμνε μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν.

Θίασος Ὠδείου.

Ὁ θίασος τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν διακοπὴν ἕνεκα τοῦ θέρους, ἐπανέλαβε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Οἰκονόμου εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τὰς παραστάσεις του. Εἰς τὴν τραγῳδίαν θὰ πρωταγωνιστήσῃ πάλιν ἡ δ. Κοτσάλη, ἥτις μεταβᾶσα εἰς Παρισίους ἔπαιξε μέρη τινὰ ἐνώπιον τῶν κορυφαίων τῆς Γαλλικῆς κωμῳδίας, ἐπισπάσασα τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Σιλβαὶν καὶ τοῦ Τρουφφιέ. Εἰς τὸ ἐλαφρὸν δρᾶμα τοὺς πρώτους ρόλους θὰ ἔχῃ ἡ κ. Ζερβοῦ. Ὁ θίασος συνεχίζων τὴν καλλιτεχνικὴν ἀποστολήν του, μὲ τοὺς φιλοτίμους ἐρασιτέχνας του θὰ περιλάβῃ καὶ ἐφέτος εἰς τὸ δραματολόγιόν του ἔργα σοβαρά, κλασικὰ καὶ θεαματικά. Θὰ εἶνε θέατρον τέχνης καὶ ὄχι ἁπλῆς διασκεδάσεως.

Ἤρχισε μὲ τὸν *«Ἀρχοντοχωριάτην»* τοῦ Μιλιέρου ὄχι ὅπως ἐνεπαίζετο εἰς τὰ παλαιὰ θέατρα διεσκευασμένος εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲ νέαν μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ κ. Πολέμη εἰς γλῶσσαν ἀποδίδουσαν τὰς λεπτότητας τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου. Ἡ ἐκτέλεσις καλλίστη. Ὁ κ. Κοντογιάννης διέπλασε ἕνα ὡραῖον τύπον ἀρχοντοχωριάτου, χωρὶς ὑπερβολάς. Ἡ κ. Ζερβοῦ χαριτωμένη.

«Ὀλύμπια».

Εἰς τὸ κομψὸν θέατρον τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας ἔδωσε σειρὰν 10 παραστάσεων Ἑλληνοϊταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος συμπηχθεὶς ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ ἐξόχου λυρικοδραματικοῦ ὑψιφώνου τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου κ. Ντὲ Τζώρτζι, τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἡ φωνὴ εἶνε θαυμασία ἰδίως εἰς τῆς «κορῶνες», ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόκρισις τεχνική. Ὡς ἠθοποιὸς ἀποδίδει ἐκφραστικώτατα τὸν ρόλον του, τονίζων καθαρὰ καὶ ψυχολογημένα τὰς λέξεις. Μετ' αὐτοῦ ἔπαιξαν ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανιζόμενη εἰς Ἀθήνας Ἰταλὶς μεσόφωνος κ. Ρενάτα Πετσάτι—πολὺ καλὴ ἰδίως ὡς Κάρμεν—καὶ ὁ ἄριστος βαρύτονος κ. Γαλλιλαῖος Παρίτζι. Ἐκ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Ἑλλ. μελοδράματος μετέσχον οἱ κ.κ. Μωραΐτης, ζεῦγος Βλαχοπούλου, Περδάρης, ἡ κ. Ἄμποτ καὶ ἡ δ. Ντὲ Γκράντι. Ἔπαιξαν Τόσκαν, Κάρμεν, Ἀϊντᾶν, Παληάτσους, Τζοκόνταν. Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἄψογος, πλὴν τοῦ γυναικείου κόρου, ἐλλιποῦς καὶ κακοφώνου ὅπως πάντοτε.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον συνεχίζει τὰς παραστάσεις του ὁ θίασος τῆς κ. Ἔνκελ μὲ τὸ μελοδραματικὸν τμῆμα, εἰς ὃ πρωταγωνιστοῦν ἡ κ. Σαμπανιέβα καὶ οἱ κ.κ. Ὄρντα καὶ Κρουωνᾶς. Νεώτερον ἔργον δὲν ἐδόθη.

— Ἐν Σμύρνῃ ὁ Ὕπατος Ἁρμοστὴς ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν θίασον Παπαϊωάννου νὰ παίξῃ τὴν γνωστὴν ὀπερέτταν «Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Πάπα» διότι θὰ ἐθίγοντο οἱ ἐν Σμύρνῃ καθολικοί.

— Ἐδόθησαν εἰς ἐκτάκτους παραστάσεις ὑπὸ ἠθοποιῶν μὴ ἐργαζομένων εἰς θιάσους, διὰ πρώτην φορά, τὸ «Πουλὶ τῆς καταιγίδος» κατὰ Γαλλικὴν διασκευὴν εἰς δρᾶμα ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τῆς Μαρσὲλ Τιναὶρ καὶ τὸ δρᾶμα τῆς Κάρμεν Σύλβα «Πεθαμένος χωρὶς κερί».

— Ὁ Ἀνάμικτος «Παπαγάλος» εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης κυριαρχεῖ μὲ τὰ τετράστιχα τοῦ

Κωνσταντίνου. Εἰς τινας παραστάσεις ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Γάλλος μεταμορφωτὴς καὶ μῖμος Μαζεστί.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Κυθέλης μὲ ὅλους τοὺς πρωταγωνιστάς του ἔδωσε παραστάσεις εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην καὶ Αἴγυπτον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παίζει ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη ἄνευ τῆς πρωταγωνιστρίας του, ἥτις παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις. Εἰς Κάϊρον παίζει ὁ θίασος Τσερτίνη καὶ ὁ θίασος Φὺρστ-Νίκα Ἐν Μιτυλήνῃ ὀπερέττα μὲ τὴν κ. Βασιλάκη, ὁ θίασος τοῦ κ. Κυπαρίσση-Πλέσσα εἰς Κρήτην.

— Ὁ Κινηματογράφος εἰσήλασεν εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα. Τὸ Πανελλήνιον καὶ τὰ Διονύσια μετεβλήθησαν εἰς κινηματογράφους, τὰ δὲ ἀπογεύματα προβάλλεται ἡ ὀθόνη καὶ εἰς τὰ θέατρα «Πανόραμα» καὶ Κοτοπούλη.

— Τὸν χειμῶνα θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας ὁ Γάλλος συνθέτης Λέχαρ καὶ ἀργότερον ὁ Γάλλος κωμικὸς Πρένς. Ἴσως καὶ ὁ περίφημος Καροῦζο.

— Εἰς τὸ Μιλᾶνον συνεκεντρώθησαν ἀρκετοὶ Ἕλληνες ἠθοποιοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ἡ κ. Κυπαρίσση, αἱ δ. Περπινιᾶ καὶ Οἰκονομάκου καὶ οἱ κ.κ. Οἰκονομίδης καὶ Βλυσίδης Προσεχῶς μεταβαίνει καὶ ὁ κ. Πρεδάρης.

ΝΕΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Νέα ἔργα θεωτρικὰ παρεστάθησαν μετ' ἐπιτυχίας ἐν Εὐρώπῃ ἐρέτος τὰ ἑξῆς:

Ὀπερέττα, τοῦ Λέχαρ «Ὅπου τραγουδεῖ ὁ κοῦκος» καὶ τοῦ Στράους «Τὸ τελευταῖον βάλς».

Ἡ «Τραγωδία τῶν παιδιῶν» δρᾶμα τοῦ Αὐστριακοῦ Σαΐνχερ, παριστῶσα τὸ μαρτύριον τριῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα βαρύνει ἡ ἀπιστία τῆς μητρός.

Ἐν Παρισίοις: Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Μπριὲ «Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν χώραν μας». Θέμα. τὸ ζήτημα τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ἃς συνῆψαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐν Γαλλίᾳ — Τὸ «Πρῶτον ζεῦγος» τοῦ ποιητοῦ Ἀνδρέου Δουμᾶ μὲ θέμα τοὺς πεωτοπλάστους.—Τὸ «Κυνῆγι τοῦ ἀνδρὸς» τοῦ Ντονναΐ, ἱστορικῆς ἐποχῆς, μᾶλλον ἐπιθεώρησις.—Τὸ «Σπίτι εἰς τὴν καταιγίδα» τοῦ Αἰμ. Φάμπρ, ἔργον ὑποβλητικὸν μὲ περίπλοκον οἰκογενειακὴν δρᾶσιν.—Τὸ «Βραδυνὸ φῶς» μονόπρακτον ἔμμετρον δρᾶμα συνεργασίᾳ Λαργκιὲ καὶ Μισὲλ ποιητικώτατον καὶ μελαγχολικόν.— Τὸ «Γεῦμα τοῦ Λέοντος» τοῦ Κιουρὲλ γραφὲν πρὸ 22 ἐτῶν, ἀλλ' ἀναφερόμενον εἰς τὰ φλέγοντα σύγχρονα κοινωνικὰ ζητήματα.— Ἡ «Δούλη» τοῦ Μπουελιὲ μὲ ἥρωας μίαν ἑταίραν καὶ ἕνα στρατιώτην.— Ἡ «Ἀδύνατος γυνὴ» τοῦ νεαροῦ συγγραφέως Δυβάλ, μὲ θέμα μίαν χήραν ἡ ὁποία ἀγαπᾷ συγχρόνως δύο καὶ εἶνε ἀναποφάσιστος — Ὁ «Κύριος τῆς καρδιᾶς του» νέου ἐπίσης συγγραφέως, τοῦ Ρεϊνάλ. Ἀπεικόνισις ἀληθινὴ τῆς ζωῆς, μὲ πλοῦτον ἰδεῶν καὶ ζωηρότητα διαλόγου.— Ὁ Ἄρσὲν Λουπέν, ἀστυνομικὸν δρᾶμα τῶν Κρουασὲ καὶ Λεμπλάν. —Εἰς τὸ «Χειμερινὸν Ἱπποδρόμιον» ἐδόθη τὸ «Ποιμενικὸν εἰδύλλιον» Προβηγκιανὸν «μυστήριον» Μεσαιωνικῆς ὑποθέσεως. — Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Γκρὰν Γκινιὸλ παρεστάθη ὁ «Μάγος» μονόπρακτον τοῦ Λεβὶλ ἀνατριχιαστικὸν ἐπεισόδιον δεισιδαιμονίας ἐπικρατούσης εἰς τὰ Πυρηναῖα. — Εἰς τὴν Ὄπερραν ἐπαίχθη ὁ «Θρῦλος τοῦ Ἁγ. Χριστοφόρου» δραματικὸν ποίημα τοῦ συνθέτου Βενσὰν ντ' Ἐντύ, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παραδόσεως ἣν ἀφηγεῖται ὁ Βαράτζινε εἰς τὸν «Χρυσοῦν θρῦλον». Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον παρεστάθη τὸ «Κρῖνον τῆς ζωῆς» ἔργον τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας τοῦ ὑποίου τὴν ὑπόθεσιν ἐνεπνεύσθη ἐνῶ ἐνοσήλευε τὴν μικρὰν κόρην της Ἰλεάναν.—Κωμωδίαι: Ὁ «Ἔρως κρατεῖ» τριπρακτος τῶν Κουλοὺς καὶ Ἐνεκέν.—Θέλω νὰ ἀποκτήσω παιδί, Ἀμερικανικὴ φάρσα διασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νανσὲ (τοῦ Ἕλληνος Ζουροῦ) καὶ τοῦ Ζὰν Ριοῦ, στρεφομένη περὶ τὴν υἱοθεσίαν ξένου τεκνου.—«Κ' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς σοῦκλεισε τὸ μάτι», κωμωδία τῶν Ἐνεκὲν καὶ Βέμπερ, μὲ θέμα τὴν ζηλοτυπίαν κυρίας, ἡ ὁποία ζηλεύει τὸν ἄνδρα της καὶ ἔτι περισσότερον τὸν ἐραστήν της.—«Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία» τοῦ Νοζιὲρ, σάτυρα τῆς μελλούσης κοινωνίας.—Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντουάν» ὁ «Ἄγνωστος» δραματικὴ κομεντὶ τετράπρακτος, τοῦ Louis Verneil.—«Μονίκα», δρᾶμα ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Μπουρζὲ ὑπὸ τοῦ ντὲ Σαμπρές.—Εἰς τὴν Comedie Francaise, La Mort en chainée δρᾶμα ἔμμετρον εἰς 3 πράξεις τοῦ Maurice Magre.

Εἰς τὴν Opera Comique, Le Santeriot λυρικὸν δρᾶμα τῶν Roché καὶ Perrier, μουσικὴ τοῦ Συλβίου Lazzari.

Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον, Lorenzaccio λυρικὸν δρᾶμα κατὰ τὸν Ἀλφρέδον Μυσσὲ, μουσικὴ τοῦ Ἐρνέστου Μορέ.

«Ὁ Παρισινὸς ἀέρας» φάρσα τοῦ Ἐνεκέν, μολονότι παλαιᾶς σχολῆς, παίζεται συνεχῶς.—«Appassionata» τοῦ Πιὲρ Φρονταῖ δρᾶμα παρασταθὲν εἰς τὴν Porte Saint Martin, μὲ ὑπόθεσιν τὴν ἐξύμνησιν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Ἡ παθητικὴ σονάτα τοῦ Μπετόβεν, ἐξ ἧς καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, παιζομένη σαγηνεύει τὸν ἐραστήν. Ἥρωες εἰς μέγας Ἰταλὸς ποιητής, ὁ Δ' Ἀννουντζιο, παρὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ συγγραφέως νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, καὶ μία μεγάλη ἠθοποιός,—ἡ Δοῦζε.—Εἰς τὸ Ἀθήναιον ἐπαίχθη ἡ «Ἐπιστροφὴ» κωμωδία εἰς τρεῖς πράξεις μετὰ προλόγου τῶν ντὲ Φλὲρς καὶ τοῦ νέου συνεργάτου του ντὲ Κρουασσέ.—«Σ' ἀγαπῶ» τοῦ Σασὰ Γκιτρὺ κομεντὶ χαριτωμένη καὶ λεπτή, μὲ σκηνὰς ἐκ τῆς συγχρόνου ζωῆς.—La Maternelle, κοινωνιστικὸν δρᾶμα τοῦ Λέοντος Φραπιέ, ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματός του.

Ἐπίσης ἐπαίχθησαν ὁ «Ἐμψυχωτὴς» τοῦ Ματαΐγ, ἡ «Τρελλὴ ψυχὴ» τοῦ Κυρὲλ καὶ ἡ «Δεσποινὶς μητέρα μου» τοῦ Βερνέϊγ, παρασταθέντα καὶ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Βερολίνῳ.— Ὁ «Λευκὸς Λυτρωτὴς» τοῦ Χάουπτμαν, δραματικὸν ποίημα στηριζόμενον ἐπὶ παραδόσεως τῆς παλαιᾶς Μεξικανικῆς θρησκείας. - Ἡ Λυσιστράτη τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν μεταφράσει εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ραϊνχαρτ.

Ἐν Ἰταλίᾳ —Ἐν Πάρμᾳ ἡ «Σαμαρεῖτις,» τρίπρακτος ὄπερα βιβλικῆς ὑποθέσεως, ἔργον τοῦ ἱερέως Ἀρνόλδου Φορλόττι.—Ἐν Μιλάνῳ «Οἱ ἀγαθοὶ κροκόδειλοι» τοῦ Μαρτζιλόττι. Ὁ τίτλος ἐννοεῖ τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι καταβροχθίζουν τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν καὶ θλίβονται ἀργότερα διὰ τὸ κατώρθωμά των.

— Εἰς Μιλᾶνον αἱ «Χίμαιραι» τοῦ Κιαρέλλι συγγραφέως τῆς «Μάσκας καὶ τοῦ προσώπου». Μία γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾶ τὸν κατεστραμένον ἄνδρα της παλαίει νὰ τὸν σώσῃ χωρὶς νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ δίκτυα ἑνὸς πλουσίου.

— Εἰς τὸ «Λυρικὸν θέατρον» παρεστάθη τὸ «Πτηνὸν τοῦ Παραδείσου» τοῦ Ἀμερικανοῦ Τοὺλλυ ἐξωτικὸν δρᾶμα μὲ τοπικὸν χρῶμα τῆς νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ Χαϊδεῖ—Τὸ «Καλὸ Τζεῖδι» μελόδραμα μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν δ. Γκάρτιον. «Ἡ Κολομπίνα», ἔργον τοῦ Μάκεντζι, ὑπηρετήσαντος ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν Ἀθήναις ὡς διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας, ἐξαχθὲν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά του «Τὸ Καρναβάλι»—.

Διὰ τὰ κατόπιν παρασταθέντα ἔργα, εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ Ματθαῖος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐφάνη ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων.

Ἡ ὀρθολογιστικὴ Σχολὴ ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος προετίμησε νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ὡς ἄστρον ὅμοιον πρὸς τὸ ἀναφανὲν κατὰ τὸ 1604 μεταξὺ Ἑρμοῦ καὶ Κρόνου κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὀφεούχου κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνόδου τῶν τριῶν πλανητῶν Διός, Κρόνου καὶ Ἑρμοῦ. Ἡ σύνοδος αὕτη, ὑπολογισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ διασήμου ἀστρονόμου Κέπλερ καὶ ὕστερον ὑπὸ ἄλλων ἀστρονόμων, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ 800 ἔτη.

Οἱ Καθολικοὶ δὲν ἀπέρριψαν μὲν τὴν ἀστρονομικὴν ταύτην ἔνδειξιν, ἀλλὰ δὲν ἀπέρριψαν καὶ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ὑποστηρίξαντος ὅτι ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων ἦτο ὑπερφυσικὸν φαινόμενον.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ 17ου αἰῶνος ἐνῷ ἐν Γερμανίᾳ οἱ θεολόγοι ἤριζον περὶ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐφάνη νέος ἀστὴρ ἐν τῷ οὐρανῷ τῇ 5)15 Δεκεμβρίου τοῦ 1603, ἤτοι ἐγένετο ἡ σύνοδος τῶν πλανητῶν Ἑρμοῦ καὶ Κρόνου. Τὸ ἔαρ τοῦ 1604 προσετέθη καὶ ὁ Ἄρης εἰς τὴν σύνοδον καὶ ἐφάνη ἀστὴρ ἀπλανὴς λαμπρὸς νέος πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὀφεούχου. Ὁ ἀστὴρ οὗτος ὠχρίασε τῷ 1605 κατ' Ὀκτώβριον καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1606 ἐξέλιπεν. Ἡ σύνοδος αὕτη τῶν πλανητῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀστρονόμοι, ἀναμφιβόλως δὲ καὶ οἱ Μάγοι, μεγάλην ἀπέδιδον σημασίαν, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ 20 ἔτη καὶ κατὰ 800 ἔτη συμπληροῖ τὸν κύκλον τοῦ Ζωδιακοῦ.

Ὁ Κέπλερ ἀνεζήτησεν ἐὰν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας, ὅτε ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἐγένετο τοιαύτη σύνοδος, αἱ δὲ ἔρευναι αὐτοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ὄντως συνέβη τοιαύτη σύνοδος τῶν πλανητῶν ἐν ἔτει 747 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης ἐντὸς τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἰχθύων, καὶ τὸ ἔαρ τοῦ 748 ὁ Ἄρης συνηντήθη ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦτο μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων.

Συνεπῶς καὶ οἱ Μάγοι Χαλδαῖοι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τότε ἐν πλήρει ἰσχύϊ τέχνης αὐτῶν ἦτο ἐπόμενον νὰ συμπεράνωσιν ὅτι μέγα ἐτελεῖτο γεγονός, ἡ γέννησις δὲ τοῦ Χριστοῦ ἦτο τὸ μέγιστον γεγονὸς (Kepler, De nova Stella in pede Serpentarii 1606).

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιστημονικῶς ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Κέπλερ ὅτι ὁ ἀστὴρ ὑπῆρξε τότε, οἱ Μάγοι βεβαίως παρετήρησαν αὐτόν. Φυσικώτατον δὲ εἶναι τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν μυστηριώδη σημασίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν γέννησιν τοῦ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ προσδοκωμένου Μεσσίου, ὅστις ἔμελλε κατὰ τὴν παράδοσιν νὰ δεσπόσῃ τοῦ κόσμου. Οἱ ὑπολογισμοὶ δὲ τοῦ Κέπλερ ἐπανελήφθησαν ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων Πφόφ, Σιούμπερτ καὶ Ἴδελερ, οἵτινες καὶ ἐβεβαίωσαν τοὺς ὑπολογισμοὺς τούτους.

Ἐὰν ὁ ἀστὴρ ἐφάνη τῷ 747 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, οἱ Μάγοι ἔφθασαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μόλις τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἑπομένως ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο τῷ 748 ἢ 749 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, ἤτοι τῷ 5ῳ ἢ 6ῳ ἔτει πρὸ τῆς ἡμετέρας χρονολογίας.

Ὅπως δήποτε ὁ Ματθαῖος δὲν ψεύδεται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ἡ ζωὴ τοῦ καλοῦ Χριστιανοῦ.

1) Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ.
2) Ἠσαΐ χόρευε.
3) Μακαρία ἡ ὁδός.

Μυστήριον τὸ Βάπτισμα. Μυστήριον ὁ Γάμος. Ὁ Θάνατος—τὸ μεγαλείτερον μυστήριον—δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μυστήριον. . . .

*

Δύο κατηγορίαι ἀνθρώπων ὑπάρχουν. Ἐκεῖνοι ποῦ βασανίζονται διὰ νὰ ζοῦν – οἱ βιοπαλαισταὶ καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ζοῦν διὰ νὰ βασανίζωνται—οἱ θλιμένοι.

*

Ἡ Χαρὰ ἔχει ἀκόλουθον τὸν Πόνον.
Ἡ Ἡδονή, τὸν Κόρον.
Ἡ Δόξα, τὸν Φθόνον.
Ἡ Εὐτυχία, τὸν Ὄλεθρον.
Ἡ Ζωή, τὸν Θάνατον.

Κυρίαι θελκτικαὶ καταδικασμέναι νὰ ἔχουν συνοδοὺς τοὺς ἀπαισιωτέρους ἄνδρας. *ΔΙΚ.*

ΑΝΕΥΡΕΘΕΝΤΕΣ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Ἀριστουργήματα μαζὺ μὲ ἄχρηστα.—Δύο πίνακες τοῦ Ροῦμπενς.—Ἡ χήρα καὶ «ἡ σφαγὴ τῶν ἀθώων».—Εἰκόνες τοῦ Ρέμπραντ καὶ τοῦ Ρόμνεϋ.—Ἡ περιπλάνησις τοῦ «ἐνταφιασμοῦ» τοῦ Χριστοῦ.

Τελευταίως εἰς κάποιαν πόλιν τῆς Νορμανδίας ἀνεκαλύφθη εἰς ἕνα δωμάτιον, ὅπου ἐτοποθετοῦντο τὰ ἄχρηστα τοῦ σπιτιοῦ μία εἰκὼν τοῦ διασήμου ζωγράφου Ροῦμπενς, τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος κάποιος μικρέμπορος οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχεν περὶ τῆς ἀξίας της. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἠγοράσθη ἐσχάτως παρ' ἑνὸς Ἀμερικανοῦ Κροίσσου ἀντὶ 10,000 λιρῶν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς περιπετείας αὐτῆς τοῦ πίνακος τοῦ Ροῦμπενς Ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἀναφέρει καὶ ἄλλας παρομοίας περιπτώσεις ἀνακαλύψεως ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα οἱ κάτοχοί των, μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀξίαν των, ἐπώλησαν σχεδὸν γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Οὕτω ὁ περίφημος πίναξ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, «Ἡ σφαγὴ τῶν ἀθώων», ὁ ὁποῖος ἦτο χαμένος ἀπὸ ἑκατονταετηρίδων, εὑρέθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὴν πολίχνην Κόμο τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τὴν κατοχὴν μιᾶς χήρας, ἡ ὁποία οὔτε κἂν ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν τοῦ πίνακος. Τὸν εἶχεν ἕνεκα τούτου παραπεταμένον κάπου, μέχρις ὅτου τυχαίως ἔμαθεν ὅτι ἡ εἰκὼν ὠφείλετο εἰς τὸν χρωστῆρα τοῦ διασήμου ζωγράφου τῆς Ἀναγεννήσεως, καὶ τὴν ἐπώλησε κατόπιν, γενομένης πλειοδοσίας, ἀντὶ 400.000 δραχμῶν.

Ἄλλη εἰκὼν τοῦ Ροῦμπενς, ἡ «Θεία δίκη», διεπιστώθη ἐπίσης ὅτι ἐπωλήθη εἰς τὴν Ρέϊμς εἰς κάποιον ἀρχαιοσυλέκτην ἀντὶ μόνοι 2 λιρῶν! Ὅταν μετά τινα ἔτη ὁ ἀτυχὴς πωλητὴς ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά του διὰ τὸ πάθημά του. Ἕνας πίναξ ἐπίσης τοῦ Ρόμνεϋ ἐπωλήθη πρὸ 30 ἐτῶν εἰς δημοπρασίαν ἀντὶ ὀλίγων μόνων δολλαρίων.

Ὁ πίναξ οὗτος κατόπιν ὑπέστη ἀνεκδιηγήτους περιπλανήσεις μέχρις ὅτου ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Νέαν Ὑερσέην τῆς Ἀμερικῆς μέσα σὲ κάποιον ἐδωδιμοπωλεῖον! Σημειωτέον ὅτι κατόπιν ἐπωλήθη ἀντὶ 300000 δραχμῶν, ἀγορασθεὶς παρὰ τοῦ Μόργκαν.

Τὸ Ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἀναφέρει ἀκόμη τὴν περίπτωσιν μιᾶς εἰκόνος τοῦ Ρέμπραντ, ἡ ὁποία ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ ὑπόγειον κάποιου παλαιοπωλείου τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ τὸ ρεκὸρ τῶν περιπετειῶν ἔχει ἀναμφιβόλως ὁ περίφημος πίναξ τοῦ Τιτσιανοῦ «Ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ Χριστοῦ» ἔχων μῆκος 16 ποδῶν καὶ πλάτος 7. Ὁ πίναξ οὗτος ἀνεκαλύφθη τυχαίως ὑπό τινος Ἄγγλου ἱεραποστόλου πρὸ 40 ἐτῶν μεταξὺ τῶν Ἰνδοαμερικανῶν τοῦ Μεξικοῦ! Ὁ ἱεραπόστολος ἠγόρασε τὸν πίνακα ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ καὶ τὸν μετεπώλησεν κατόπιν εἰς Ν. Ὑόρκην. Ἡ σημερινή του ἀξία ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ κ. Γ. Μπονάνος ἐπεράτωσε μαρμάρινον τοῦ ἰατροφιλοσόφου Πετρίστη ἀνδριάντα, ὅστις θὰ στηθῇ δαπάναις τοῦ Α. Λιβιεράτου ἐν τῇ ἐν Δηξουρίῳ Πετριτσείῳ σχολῇ. Ὁ τιμώμενος εὐεργέτης τῆς σχολῆς παρίσταται καθήμενος ἐπὶ ἑδράνου. Τὸ ἔργον θεωρεῖται ἐφάμιλλον τοῦ πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδριάντος τοῦ Κοραῆ.

— Ὁ γλύπτης κ. Γ. Ἀλεξανδρόπουλος προσεφέρθη νὰ κατασκευάσῃ προτομὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις φονευθέντος ἐν πολιτικῇ διαδηλώσει ἀποτάκτου λοχαγοῦ Β. Βαλάκη, ἵνα στηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Λαϊκοῦ Πολιτικοῦ συλλόγου.

— Ἀπεφασίσθη νὰ πραγματοποιηθῇ συντόμως ἡ ἀνέγερσις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ εἰς Καλάβρυτα. Ἡ Βουλὴ ἔθεσεν τὴν συνδρομήν της ἐκ 10.000 δρ. εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν Geo ἐξετέθη πρὸς πώλησιν ἀντὶ 20,000 δρ εἰκὼν μεγάλου μεγέθους παριστῶσα θηρευτικὴν σκηνήν, ἐπίθεσιν κυνῶν κατὰ κάπρου, ἔργον αὐθεντικὸν τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ ζωγράφου Francois Snyders (1579—1657).

— Ὁ κ. Γ. Βῶκος ἐξέθεσεν ἐν Χίῳ ὅπου μετέβη πρό τινος, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων σειρὰν πινάκων του, ὧν οἱ πλεῖστοι ἠγοράσθησαν. Συγχρόνως ἔκαμε καὶ φιλολογικὴν διάλεξιν.

— Ἀφίχθη ἐκ Ρουμανίας ὁ Ἕλλην ζωγράφος κ. Κίρων Λόγης. Προσεχῶς θὰ διοργανώσῃ ἔκθεσιν τῶν ἔργων του τὰ ὁποῖα εἶνε προσωπογραφίαι καὶ τοπεῖα καὶ εἰς ἃ καίτοι σπουδάσας ἐν τῇ ξένῃ κατόρθωσε νὰ προσδώσῃ τὴν Ἑλληνικὴν του ψυχήν. Οἱ πίνακές του ἐξετιμήθησαν εὐμενῶς ὑπὸ αὐστηρῶν κριτικῶν.

— Κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ράδου ὡς προέδρου, Π. Κοντογιάννη ὑποστρατήγου, Ἀθ. Βρυζάκη, Ν. Βότση πλοιάρχου, Γ. Τυπάλδου, Γ. Καραϊσκάκη πρώην βουλευτοῦ καὶ τοῦ Προέδου τῆς κοινότητος Σαλαμῖνος καὶ παρεδόθη εἰς αὐτὴν τὸ ἐκ 40,000 δρ. ἐξ ἐράνων ποσὸν πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Καραϊσκάκην ἐν Σαλαμῖνι, ὅπου εἶχε ταφῇ καὶ ὅθεν τὰ ὀστᾶ του μετεφέρθησαν εἰς Φάληρον ὅπου ἔπεσε μαχόμενος. Ἡ ἐπιτροπὴ συμπληροῦσα τὸ ποσὸν θὰ ἐπιμεληθῇ τῆς ἀνεγέρσεως. Βραδύτερον ἐλπίζεται νὰ ἀνεγερθῇ καὶ μέγας χάλκινος ἔφιππος ἀνδριὰς τοῦ στρατάρχου τῆς Ρούμελης καὶ ἐν Ν. Φαλήρῳ.

— Τὴν 25 Μαρτίου 1917 εἰς τὴν εἴσοδον τῶν γραφείων τοῦ 1ου Πεζ. Συντάγματος ἀπεκαλύπτετο ὡραία μαρμαρίνη προτομὴ εἰς φυσικὸν μέγεθος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἔργον τοῦ Ἀθηναίου γλύπτου κ. Γεωργ. Δημητριάδου, ὑπηρετοῦντος τότε εἰς τὸ ἄνω σύνταγμα. Ὅτε ἦλθε ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις Θεσσαλονίκης διετάχθη ἡ καταστροφή της, πρὸς τοῦτο δὲ συνέστη ἐπιτροπὴ τῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλ' αὕτη τὴν ἀπέκρυψεν εἰς ἓν ὑπόγειον τοῦ 1ου Συντάγματος. Ἤδη ἐγένετο ἡ ἐκσκαφή της ἐκ τῆς γῆς εἰς βάθος τριῶν μέτρων καὶ ἀνεστηλώθη ἡ προτομὴ εἰς τὴν προτέραν θέσιν της, παρουσίᾳ ἑνὸς λόχου.

— Ἐπίσης εἰς τὴν αὔθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀνεστηλώθη ἡ προτομὴ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἔργον τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου.

— Ἐκ τοῦ ἐν Σπάρτῃ Ἡρώου τῶν Λακώνων εἶχε καταστραφῇ ἐπὶ τοῦ πρώην Καθεστῶτος ἡ ἐν αὐτῷ ἀνάγλυφος κεφαλὴ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἤδη παρηγγέλθη νὰ χυθῇ ἐκ χρυσοῦ ἡ μορφὴ τοῦ βασιλέως καὶ τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν.

— Ἐν Γενεύῃ τὴν 1 Ἰανουαρίου (ν. η) ἀνοίγει διεθνὴς καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, εἰς ἣν ἐκλήθησαν νὰ μετάσχουν καὶ οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι. Οὗτοι θὰ στείλωσιν ἔργα, ἐὰν ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἀναλάβῃ τὰς δαπάνας τῆς ἀποστολῆς των καὶ συνάμα τὴν ἐξασφάλισίν των.

— Ἡ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις τοῦ Συνδέσμου τῶν Καλλιτεχνῶν ἀνεβλήθη πάλιν, διὰ τὴν ἄνοιξιν. Θὰ γίνῃ εἰς τὸ Ζάππειον.

— Εἰς τὸ διεθνὲς Φθινοπωρινὸν Σαλὸν τῶν Παρισίων τρεῖς Ἕλληνες καλλιτέχναι ἀντιπροσώπευσαν τὴν Ἑλλ. Τέχνην μὲ ἔργα εὐμενέστατα κριθέντα ὑπὸ τῶν ξένων. Εἶνε δὲ οὗτοι, ὁ ζωγράφος κ. Κογεβίνας ἐκθέτων ἄποψιν τῆς Κων)πόλεως, ὁ γλύπτης κ. Α. Σῶχος τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρως ἤρεσεν ἡ «Ἀθηναία» εἰς ἣν ἀκολουθεῖ τὴν κλασικὴν παράδοσιν μὲ κάποιον ὅμως μοντερνισμὸν ἀλλ' ἀπηλλαγμένον πάσης ὑπερβολῆς καὶ ὁ γλύπτης ἐπίσης κ. Ἀπαρτόγλου, μαθητὴς ἀκόμη, ἐκθέτων μίαν κεφαλὴν ἀρκετὰ καλήν, καὶ μίαν statiette εἰς ἣν φανερώνει τὸν ἐπηρεασμὸν νεωτερισμοῦ ἐπικινδύνου.

— Κατὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀναβληθεισῶν ἐξετάσεων τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀπεειμήθησαν τὰ ἑξῆς βραβεῖα.

Τάξις γ' Ἀτζιρίτης 1ον βραβεῖον Κόκκινος 2ον. Τάξις δ' Ρουσέυς 1ον, Πολυχρονίδου 2ον. Τάξις ε' Κοκοτσάκης 1ον, Γερμενῆς 2ον. Τάξις στ' Παλαδινὸς 1ον, Σχίνς 2ον. Τάξις ζ' Ἀντωνόπουλος 1ον, Παρασκευᾶς 2ον.

—Συνεστήθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ.κ. Μ Γερουλάνου, ὡς προέδρου, Ἀντ. Βαλλέτα, Γ. Μάντακα, Π. Κουραβέλου. Γρ. Εὐστρατιάδου διευθυντοῦ τοῦ «Σκρίπ» Κ. Χαιροπούλου διευθυντοῦ τοῦ «Χρόνου» Σ. Ρακοπούλου, Πέτρου Κανάκη. Ἰωάν. Πρωτοπαπᾶ γυμνασιάρχου, Κ. Ζησίου καθηγητοῦ, Δ. Φωτιάδου, Παναγ. Τζίνη, Ἠλ. Χατζηανδρέου ἐφέτου, Κυρόλου Φίξ, Ἰωάν. Κανελλοπούλου, Γ. Ἀρτίκη, Χρ. Τζολίνα, Θ. Τατάκη καὶ Κ. Πεζοπούλου ὡς μελῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη ἡ ἄδεια ὅπως μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1921 συλλέγῃ ἐράνους ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' ὑποεπιτροπῶν παρ' αὐτῆς συνιστωμένων ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντος τοῦ Ἰωνος Δραγούμη ἐν ᾧ τόπῳ ἐφονεύθη.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ μουσικὴ σαιζὸν ἤρχισε μὲ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὰ «Ὀλύμπια» καλλιτεχνικὴν ἐοπερίδα πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἐν Μιλάνῳ σπουδάζοντος βαθυφώνου κ. Χ. Ζαμάνου. Ἔψαλε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τεμάχια ἀπὸ τὸν «Ροβέρτον Διάβολον», τὴν «Ἑβραίαν», τὸν «Δὸν Κάρλον» καὶ μονωδίαν ἐκ τοῦ «Simon Boceancara» τοῦ Βέρδη διὰ πρώτην φορὰν ἐκτελεσθεῖσαν ἐν Ἀθήναις. Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ζαμάνου, ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ἔχει ἐξαιρετικὰ πλεονεκτήματα τέχνης. Ὁ βαρύτονος κ. Πρεδόρης ἐτραγούδησε Τραβιάταν, Κάρμεν καὶ τὸ «Ἐσένα ποῦ σ' ἀγαπησα» τοῦ κ. Ξανθοπούλου, τὸ ὁποῖον ἤρεσε πολύ. Κατὰ τὴν συναυλίαν τοῦ κ. Ζαμάνου ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ὁ ἐξ Ἰταλίας ἀφιχθεὶς ἔξοχος ὀξύφωνος κ. Τζουζέππε Τζιώρτζι, ὁ ὁποῖος κατέπληξε μὲ τὸ θαυμάσιον μέταλλον τῆς φωνῆς του. Ἐτραγούδησε Κάρμεν, Ἀφρικάναν, τὸ Ridi Pagliacco, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπανέλαβε ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας τοῦ κοινοῦ, καὶ δύο ἄσματα ἐκτὸς προγράμματος. Ἡ φωνή του διαυγής, συγκλονιστικὴ ἔχει μεγίστην ἔκτασιν καὶ ἔκφρασιν λυρικὴν καὶ δραματικήν. Ἡ ἀναπνοὴ τεραστία. Τὸ θέατρον ἦτο μικρὸν διὰ νὰ περιλάβῃ μίαν τόσῳ μεγάλην φωνήν.

— Ὁ Ἄγγλος πιανίστας κ. Γουοῦλτερ Ροῦμελ συνθέτις καὶ κάλλιστος ἐκτελεστὴς θὰ δώσῃ προσεχῶς συναυλίαν.

— Ὁ βαρύτονος κ. Ξηρέλλης προσελήφθη εἰς τὸ Ἑλλ. Ὠδεῖον ὡς διδάσκαλος τοῦ ἄσματος.

— Ἀπέθανεν ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐπιζώντων στρατιωτικῶν μουσικῶν Ἰωσὴφ Καίσαρης. Μετὰ τοῦ Σαΐλερ ὑπῆρξαν οἱ διαμορφωταὶ τῆς Στρατιωτικῆς μουσικῆς, χάρις δὲ εἰς τοὺς κόπους των ἀνεδείχθη αὕτη. Ὁ Ι. Καίσαρης συνέθεσε πολλὰ στρατιωτικὰ ἐμβατήρια, ἐπὶ μακρὸν χρόνον παιζόμενα καὶ ἄλλας συνθέσεις.

— Παρητήθη ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν κ. Καλομοίρης.

— Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἄφιξις τοῦ διασήμου ἐκτελεστοῦ Ρίσλερ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Κατὰ τὸ ταξείδιόν του εἰς Ἤπειρον ἀνεῦρε ὁ κ. Κ. Ράδος τὸν τάφον τοῦ ποιητοῦ Βηλαρᾶ, εἰς τὴν κώμην Τσεπέλοβον—ὅπου ἀπέθανε—καὶ ὄχι εἰς Κέρκυραν ὡς ἀναγράφεται εἰς τὴν βιογραφίαν του - δὲν ἦτο ὅμως γνωστὸν ποῦ ὑπῆρχε ἀκριβῶς. Ἐξηκριβώθη ἤδη ὅτι ἐτάφη εἰς τὸ ἐκεῖ προαύλιον τοῦ Τσουφλείου, ἱδρύματος φιλανθρωπικοῦ. Ἤδη ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ ἑταιρεία θὰ ἐντειχίσῃ ἀναμνηστικὴν πλάκα.

— Ὁ κ Δημ. Γαζιάδης, υἱὸς τοῦ γνωστοῦ φωτογράφου, ἐπὶ ὀκταετίαν σπουδάσας ἐν Γερμανείᾳ ἐξέθεσε εἰς τὸ ἀτελιέ του φωτογραφικὰ ἔργα του, ὧν μία σειρὰ ἐβραβεύθη ἐν Μονάχῳ τῷ 1916. Εἶνε ὅλα καλλιτεχνικώτατα, πρόσωπα καὶ τοπεῖα. Ὁ κ. Γαζιάδης εἶνε καὶ ἐκτελεστὴς κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

— Ὑπὲρ τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Ἐθνολογικοῦ Μουσείου προσέφερε 1000 δρ. ὁ κ. Σταμ. Ἐμπειρίκος.

— Ὁ ἑταῖρος τῆς Γαλ. σχολῆς κ. Α Ρουσὲλ ἔκαμεν ἐν αὐτῇ ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν περὶ Μιστρὰλ καὶ τοῦ ἡμετέρου Πολεμᾶ, συγκρίνας αὐτοὺς ὡς ποιητὰς καὶ καταδείξας τὰς ὁμοιότητάς των καὶ διαφοράς.

— Ἀπέθανεν ὁ ἀρχαιότερος τῶν καθηγητῶν τῆς Ἰατρικῆς Σπυρίδων Μαγγίνας, ἀποχωρήσας τῷ 1910, ὅτε ὠνομάσθη ἐπίτιμος καθηγητής. Εἶχε γράψῃ ἐκτενῆ μελέτην περὶ τοῦ ζητήματος ἐὰν ὁ Ὅμηρος ἦτο τυφλός.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ,,

Τὸ Ἀριστεῖον

Φίλε κ. Διευθυντά

Τὸ 1920 λήγει μὲτ'ὀλίγον καὶ ἐπίκειται ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου. Οὔτε ἤμην οὔτε εἶμαι ὑποψήφιος καὶ δι' αὐτὸ θὰ εἴπω ἀπεριφράστως τὴν γνώμην μου.

Ὅταν ἱδρύθη τὸ Ἀριστεῖον ὠνομάσθη «Βασιλικόν». Τὸ πρώην καθεστὼς αὐθαιρέτως τὸ μετωνόμασε Ἐθνικόν. Νομίζω ὅτι ὁ ἀρχικὸς τίτλος πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἢ τοὐλάχιστον νὰ συνυπάρξῃ μετὰ τοῦ δευτέρου.

Ἡ ἀπονομή του ἐφέτος ἂς γίνῃ ἄνευ παρασκηνιακῶν σκανδάλων. Διότι ἕως τώρα τὸ ἀπένεμεν ὁ κ. Δροσίνης, τοῦ ὁποίου, πλὴν τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου, ἀειοψηφοῦντος πάντοτε καὶ τοῦ κ. Παλαμᾶ μὴ προσερχομένου, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἁπλοῖ φωνογράφοι. Ἀπενέμετο συνεχῶς εἰς ποιητάς. Διὰ τὸν ποιητὴν τῶν «Κλειστῶν βλεφάρων» καὶ τὴν Συντροφιὰν πεζογράφοι ἄξιοι λόγου δὲν ὑπάρχουν. Ἀπεκλείσθησαν πέρυσι ὁ Καρκαβίτσας διότι ἦτο ἀναδημοσίευσις τὸ ἐκδοθὲν ἔργον του, ὁ Κονδυλάκης διότι ἡ «Πρώτη ἀγάπη» ἦλθε εἰς Ἀθήνας τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου, ὁ Ξενόπουλος διότι ἔχει προηγούμενα μὲ τὸν Δροσίνην. Καὶ προτιμᾶται ὁ λησμονημένος Γρυπάρης, ὅστις διὰ τὰ πρὸ 25 ἐτῶν γραφέντα ποιήματά του—εἰς ἃ ἔκτοτε δὲν προσέθεσε τίποτε — ἐξεφράσθη ὡς ἐβεβαίωσεν ὁ φίλος του καὶ θαυμαστής του κ. Ξενόπουλος ὡς ἑξῆς:

— Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ποιητὴς δεκάτης ἕκτης τάξεως. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅλως διόλου περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσω νὰ γελῶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ τοὺς ἄλλους. Ἢ νὰ εἶνε κανεὶς ἢ νὰ μὴ εἶνε. Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ, τὸ εἶπα.

Καὶ δὲν διεψεύσθησαν αὐτά. Καὶ ὁ ἔχων τοιαύτην γνώμην περὶ τῶν ἰδίων του ἔργων, δέχεται τὸ Ἀριστεῖον! Ὁ δὲ Πολέμης ὅστις εἶχε κατειρωνευθῇ τῶν ποιημάτων τοῦ Γρυπάρη, ὡς ἀκατανοήτου μαλλιαροῦ, τοῦ ἔπλεξε τὸν πανηγυρικόν!

Αὐτὰ τὰ ἄτοπα δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθοῦν. Ὁ Νόμος πρέπει νὰ μεταρρυθμισθῇ. Ἢ νὰ ἀπονέμεται τὸ Ἀριστεῖον εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ παρουσιάσουν λογοτεχνικὴν ἐργασίαν προγενεστέραν καὶ νὰ μὴ ἀπαιτεῖται ἔκδοσις βιβλίου—ὅπερ τὸ ὀρθότερον—ἢ νὰ ἀπονέμεται μόνον εἰς τὸ καλλίτερον βιβλίον τοῦ ἔτους ἀδιάφορον ἂν ὁ συγγραφεὺς εἶνε παλαιὸς ἢ νέος. Τώρα ἀποκλείεται ὁ παλαιὸς, ἂν δὲν ἐκδώσῃ βιβλίον· ἀποκλείεται ὁ νέος ἂν δὲν ἔχῃ προγενεστέραν ἐργασίαν Ὁ Ἑρμαφροδιτισμὸς πρέπει νὰ λείψῃ Ἡ δὲ ψηφοφορία τῶν μελῶν νὰ γίνεται μυστική.

Καὶ διὰ τὸ ἀριστεῖον τῆς Ζωγραφικῆς τὰ ἴδια συμβαίνουν. Ὁ κ. Παπαντωνίου ἐμιμήθη τὸν Δροσίνην, Ἐξέφρασε πέρυσι τὴν γνώμην του διὰ τὰ ἔργα ὅλων τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων τῆς παρελθούσης τριετίας —εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὅλοι σχεδὸν οἱ καλλίτεροι ἐξέθεσαν— καὶ συνεπέρανεν ὅτι ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ ὁ Παρθένης. Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ κλειστοῖς ὄμμασι «πάμψηφεὶ» ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Παπαντωνίου, φίλου τοῦ κ. Παρθένη. Καὶ οἱ μὲν ξένοι ἀρχαιολόγοι αὐτοὶ ἦσαν διὰ τὸν τύπον, μὴ παρακολουθήσαντες ἄλλως τε κατὰ τὰ τρία ἔτη τὴν ἐργασίαν τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτῶν μας. Ἀλλ' οἱ ζωγράφοι κ κ. Ἰακωβίδης καὶ Χατζόπουλος, ὧν τὰ ἔργα δὲν εἶχαν τίποτε τὸ Παρθενοειδὲς, παρεσύρθησαν. Ὁ Ροϊλὸς, ὅστις ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ διὰ τὸν Πατριάρχην —εἶνε ἀνώτερος ὁ Εὐαγγελισμὸς τοῦ κ. Παρθένη; — ὁ Θωμόπουλος, ἡ Φλωρᾶ, ὁ Μποκατσιάμπης, δὲν εἶνε μιμηταί, ἀλλ' ἀντιπροσωπεύουν τὴν σοβαρὰν τέχνην καὶ εἶνε τὰ ἔργα των *Ἑλληνικά*. Διὰ τῆς ἀπονομῆς τότε τοῦ Ἀριστείου εἰς τὸν Παρθένην ἐπισημοποιήθη ἁπλῶς ἡ ὕπαρξις μιᾶς σχολῆς ἣν διακρίνει ἡ στέρβλωσις τοῦ ὡραίου. Ἐλησμόνησαν οἱ κριταὶ ὅτι τὸ Ἀριστεῖον εἶνε *Ἑλληνικὸν* βραβεῖον καὶ ὄχι διεθνές, ὅπως ἐλησμόνησαν ὅτι ἡ ἔκθεσις τοῦ Παρθένη ἤνοιξε τῷ 1920, τὸ δὲ βραβεῖον ἦτο διὰ τὸ 1919.

Αὐτὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γραφοῦν διὰ νὰ ἀποτραποῦν νέες γκάφες ἀμφοτέρων τῶν ἐπιτροπῶν.

Λογογράφος.

Μία ἐρώτησις.

Τί γίνεται ἡ δωρεὰ τοῦ κ. Φινοπούλου διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἡρώου εἰς τὸ ὕψωμα τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐματαιώθη διότι ἀπήτησε νὰ ὑψωθῇ παραπλεύρως τοῦ Ἀναμνηστικοῦ μνημείου τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως;

Καλλιτέχνης.

Οἱ διηγηματογράφοι.

Φίλη «Πινακοθήκη».

Ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις δύο—τρεῖς Συλλογαὶ διηγημάτων Ἑλλήνων συγγραφέων, ἐν οἷς καὶ ἓν ἰδικόν μου. Ὁ ἐκδότης τὸ ἐπῆρε χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσῃ—πιθανὸν νὰ τὸ ἐθεώρουν μὴ ἀναδημοσιεύσιμον, γραφὲν πρὸ τριακονταετίας—καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον — δὲν εἶχε τὴν ἀνθρωπιὰ νὰ μοῦ στείλῃ ἓν ἀντίτυπον!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἐπίτρεψε μου νὰ κάμω μίαν παρατήρησιν, ἀναφορικῶς πρὸς ὅσα ὁ *Κάποιος* —μεταξὺ ἄλλων ὀρθοτάτων—ἔγραψε εἰς τὴν «Πινακοθήκην» διὰ τὸ Ἑλλ. διήγημα. Ὁ Κρυστάλλης εἶνε διηγηματογράφος κατὰ τὴν γνώμην μου. Τὰ «Πεζογραφήματά» του εἶνε πολὺ καλά. Δὲν εἶνε ὅμως νομίζω διηγηματογράφοι οὔτε ὁ Παλαμᾶς, οὔτε ὁ Καμπούρογλους, οὔτε ὁ Μητσάκης.

Εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν Διηγημάτων ὑπὸ τοῦ κ. κ. Σκόκου, ἀνοίξαντος διάπλατες τὰς σελίδας εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς διηγηματογράφους, παρελείφθησαν μερικὰ ὀνόματα, τοῦ Τανάγρα, ἐκδόσαντος τέσσαρας τόμους, τοῦ Σταματίου, καλλίστου ἠθογράφου, τῆς Εὐγενίας Ζωγράφου, τῆς Εἰρήνης Ἀθηναίας (Δημητρακοπούλου), τοῦ Δ. Κοκκίνου, τοῦ Ἰωάννου Καμπούρογλου ὅστις ἔγραψε τὸ θαυμάσιον «Πληγωμένο ἀρνάκι». Αὐτοὶ δὲν εἶνε οὔτε νέοι, οὔτε περιφρονητέοι. Ἐνῷ φυγουράρουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀγνώστων Πελλερέν, Μακρίδου καὶ ἄλλων. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ ἐσχάτως μὲ τὸν Ἀγγλιστὶ ἐκδοθέντα τόμον Ἑλλ. διηγημάτων Παρελήφθησαν πρώτης τάξεως διηγηματογράφοι καὶ παρέλασαν ἡ κ. Παρρὲν καὶ κάποιος Θρ. Καστανάκης. Τὸν ξεύρετε; Οὔτε ἐγώ.

Χ.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Καλλιτέχνη. — Πέρυσι ὁ Βούλγαρος καθηγητὴς Μπόγδανος Φιλὼφ ἐδημοσίευσε Γερμανιστὶ ἐν Βέρνῃ πολυτελῆ μετὰ πολλῶν εἰκόνων τόμον περὶ τῆς ἀρχαίας βουλγαρικῆς τέχνης.

Συνδρομητῇ. Ἀντάξιος πανηγυρισμὸς τοῦ 1821 δὲν εἶνε δυνατὸν ἐλλείψει χρόνου νὰ γείνῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἥτις εἶχε καταρτισθῇ ἂν καὶ πολυμελεστάτη, ἠδράνησεν οἰκτρῶς. Σκέψις γίνεται νὰ ἑορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ 1829 ὅτε συνετελέσθη ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς κράτος ὑπὸ τῶν Δυνάμεων

Φιλαρχαίῳ. Ἡ Ἀγγλικὴ ἀρχ. σχολὴ θὰ κάμῃ ἀνασκαφὰς ἐν Μυκήναις. Ἐν Μ. Ἀσίᾳ θὰ γίνουν ἀργότερα.

Ποιητῇ. Τὰ «Ρουμπαγιάτ» τοῦ Καγιὰμ μετέφρασε καὶ ὁ κ. Γνευτὸς ὅστις καὶ ἐξέδωκεν τῷ 1918 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τόμον. περιλαμβάνοντα 103 τετράστιχα.

Θεατρικῷ. Ἡ Μπορέλλι ἀπεμακρύνθη τῆς σκηνῆς, νυμφευθεῖσα.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Διευθυντοῦ τῆς Ριζαρείου σχολῆς ***Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.*** Τόμος Α'. Ἵδρυσις καὶ ὀργάνωσις αὐτῆς. Ὀγκώδης τόμος ἐκ 455 σελίδων. Ἔργον πολύτιμον, διαφωτιστικόν. Διὰ πρώτην φορὰν γράφεται ἡ Ἱστορία τῆς αὐτοκεφάλου Ἑλλ. ἐκκλησίας καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀνεδείχθη ἐμβριθὴς ἱστοριογράφος αὐτῆς.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ἐν Ἀμερικῇ, μελέτη λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐπίκαιρος ἐπὶ τῇ θρυλουμένῃ ἑνώσει μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας. Ὁ συγγραφεὺς ἦτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς μεταβάσης ἐν Ἀμερικῇ πρὸς διοργάνωσιν τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων παροικιῶν.

★

Ἐμμ. Λυκούδη. ***Ὁδοιπορικαὶ ἐντυπώσεις.*** (Δωδεκάνησα — Ἰθάκη. — Ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Φιγάλειαν). ***Ἀνάλεκτα.*** Τὸ ἀνεξήγητον μαρμάρινον σύμπλεγμα ἐν τῷ Ζαππείῳ.— Ἡ πλατεῖα τῶν στεναγμῶν.—Ὁ Κανάρης καὶ ἡ σημαία καὶ ἄλλα ἄρθρα καὶ εὐθυμογραφήματα. Ἐκδότης Ι. Κολλάρος. Εὐχάριστος ἀφηγηματικότης καὶ γνῶσις πλήρης τῆς ἱστορίας τῶν περιγραφομένων μερῶν.

★

Γνωμοδοτήσεις περὶ μετονομασίας συνοικισμῶν καὶ κοινοτήτων Τῷ 1909 συνέστη ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τῶν τοπονυμιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξακρίβωσιν τοῦ ἱστορικοῦ λόγου αὐτῶν. Τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας ὑποβληθείσας μέχρι τοῦδε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν γνώμας περὶ μετονομασιῶν περιλαμβάνει ὁ ἐκδοθεὶς ἐπιμελείᾳ τοῦ Προέδρου τῆς ἐπιτροπείας κ. Ν. Πολίτου τόμος. Ἐξοβελίζονται τὰ ξενόηχα ὀνόματα βαρβάρου δουλείας, ἀντικαθιστάμενα δι' ὀνομάτων σχετιζομένων πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ τόπου.

★

Ἐκκυκλοφόρησεν καὶ ὁ δεύτερος τόμος τοῦ «***Ἑλληνικοῦ Διηγήματος*** **Σκόκου—Κολλάρου**.Περιέχει 37 διηγήματα μετὰ ἰσαρίθμων εἰκόνων τῶν συγγραφέων καὶ γραμματολογικοῦ σημειώματος, παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων, τῶνκ. κ. Βλαχογιάννη. Βουτυρᾶ. Ἐπισκοπούλου, Παρορίτη, Γκίκα, Στρατήγη,Καλογεροπούλου,Χατζοπούλου καὶ ἄλλων. Ἐν τέλει τοῦ τόμου ἐν εἴδει ἐπιλόγου ὁ ἐπιμεληθεὶς τὴν ἔκδοσιν κ. Σκόκος ἀπολογεῖται διὰ τὸ ἀληθῶς δύσκολον ἔργον τῆς ἐκλογῆς.

★

Ὁ κ. ***Παῦλος Νιρβάνας*** εἶνε ὁ χαριέστατος καὶ κομψότερος χρονογράφος. Ὁ κ. Ζηκάκης περιέλαβε εἰς τομίδιον τὰ ἐκλεκτότερα χρονογραφήματα ὑπὸ τὸν τίτλον «***Γύρω ἀπὸ τὸν Ἔρωτα***». Εἶνε τὰ ἔχοντα φιλολογικὴν ἀξίαν καὶ δυνάμενα νὰ ἀναγνωσθῶσι καὶ ἤδη μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος μεθ' οὗ τὰ ἀπολαμβάνουν οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑστίας» ὡς καθημερινὸν πνευματικὸν ἐντρύφημα. Ἔχουν μίαν ποίησιν, ἓν χιοῦμορ λεπτὸν, μίαν παρατηρητικότητα καὶ χάριν ἐκφράσεως θελκτικήν.

★

Ὑπὸ τοῦ κ. Ζηκάκη ἐξεδόθη πρωτότυπος ψυχολογικὴ καὶ παιδαγωγικὴ μελέτη τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τοῦ Διδασκαλείου Λαμίας κ. ***Δ. Μωραΐτου*** ὑπὸ τὸν τίτλον «***Τὰ ἰδεώδη τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν***». Τὸ θέμα τῆς πειραματικῆς αὐτῆς μελέτης παρουσιάζει τὰς μαθητικὰς ἀντιλήψεις δια τὰ ἰδεώδη των, ὧν ἐπικρατέστερον εἶνε διὰ τὰ ἄρρενα τὸ στρατιωτικὸν καὶ διὰ τὰ θήλεα τὸ ἐπιστημονικόν. Τὸ ἠθικὸν ἔρχεται τελευταῖον. Ὁ ἀλτρουϊσμὸς ἴσος εἰς τὰ δύο φῦλα.

*

Χαμένη ζωή, ποιητικαὶ ἐντυπώσεις μιᾶς αἰσθηματικῆς πονεμένης ζωῆς, μὲ μίαν ψυχολογίαν βαθεῖαν, ὑπὸ τύπον ἐπιστολῶν, ἃς ἐξαποστέλλει εἷς μελλοθάνατος, ὅστις διαρκῶς ταξειδεύει. Τὰ χειρόγραφά του ἐκδίδει ὁ ἐν Ναυπλίῳ λοχαγὸς κ. ***Β. Τζαραβέλας***—μολονότι ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ εἶνε ὁ γράψας.

★

Ὁ ἐν Χίῳ καθηγητὴς κ. ***Μιλτ. Κουντουρᾶς*** ἐξέδωκε τὴν ***περὶ τοῦ ποιητοῦ Γρυπάρη*** ὁμιλίαν του γενομένην τὸν Μάρτιον εἰς τὸν Φιλοτεχνικὸν Ὅμιλον τῆς Χίου. Ἐν αὐτῇ ἀναλύεται τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ καὶ χαρακτηρίζεται ἡ ἀξία του.

*

Μιχ. Στεφανίδου. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ***Ἱστορίας τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν***, λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, ἐναρκτήριος τῶν παραδόσεών του, ὡς ὑφηγητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς χυμείας.

★

«***Πνευματισμὸς καὶ ὑπνωτισμός***». Διαλέξεις γενόμεναι ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν Ἐπιστημόνων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπ. Δοντᾶ. Ἀναιρεῖ τὰς περὶ πνευματισμοῦ δοξασίας, βασιζόμενος ἐπὶ τῆς Φυσιολογίας.

Αἱ στροφαὶ τοῦ ***Ζὰν Μωρεᾶς,*** αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔδωσαν ξεχωριστὴν θέσιν εἰς τὰ Γαλλικὰ γράμματα, ἀποτελοῦσαι τὸ ἀνώτερον ἔργον τῆς ποιητικῆς του παραγωγῆς, μετεφράσθησαν σποραδικὰ ἕως τώρα. Ὁ ποιητὴς κ. ***Μ. Μαλακάσης,*** ὅστις τόσον καλὰ ἐγνώρισε τὸν συγγενῆ του ποιητὴν ἦτο ὁ ἁρμοδιώτερος νὰ μεταφέρῃ εἰς Ἑλληνικὴν φωνὴν τοὺς ὡραίους Γαλλικοὺς στίχους Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο δύσκολον, ἀλλ' ὁ μεταφραστὴς ὑπερενίκησε ὄχι ὀλίγα ἐμπόδια. Ἡ ἔκδοσις ἐγένετο δαπάναις τοῦ κ. Ι. Ἀθηνογένους.

*

Κ. Ράδου. Ὁ Ἱερὸς λόχος καὶ ***ἡ ἐν Δραγατσανίῳ μάχη.*** Διάλεξις.

Μάρτυρες. Κ. Ἔσλιν—Ἰω. Δραγούμης, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου Ἰω. Μάλλωση. Ἐπεισόδια καὶ ἀνέκδοτα τῆς ἐξορίας των.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«***Ἀθήναιον***» Ἑβδομαδιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ν. Ὑόρκῃ, ὑπὸ τῆς ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας Κοντογιάννη.

«***Ἀτλαντίς***». Τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου περιέχει ἀξιανάγνωστον ὕλην ὡς καὶ κριτικὴν περὶ τῆς συγχρόνου παρ' ἡμῖν λογοτεχνικῆς κινήσεως ὑπὸ τοῦ κ.

Καλογεροπούλου, διήγημα τοῦ κ. Ἀμπελᾶ καὶ θαυμασίας εἰκόνας.

«Mercure de France» Τεῦχος 534 τῆς 15 Σεπτεμβρίου. Ὁ κ. Ἀστεριώτης δημοσιεύει συντόμους βιβλιοκρισίας περὶ τῶν ἑξῆς Ἑλλ. ἔργων: Ἴδα καὶ Βλαστοῦ ἔρευναι περὶ τῆς μελλοντικῆς κατευθύνσεως τῆς Φυλῆς.— Χ. Ζερβοῦ Εἰς νεοπλατωνικὸς φιλόλογος τοῦ XI αἰῶνος, Μ. Ψελλός. — Α. Μπούτοιρα, Ἐπισκόπησις τῆς ἱστορίας τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος. Ἐπίσης κρίνει τὰς τελευταίως ἐκδοθείσας ποιητικὰς συλλογὰς τῶν κ. κ. Μαλακάση, Πορφύρα καὶ Γρυπάρη.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20.000.000
Ἀποθεματικὸν . . » 13.000.000

Ἔκδοσις τραπεζιτικῶν γραμματίων.—Προεξοφλήσεις. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων καὶ ἐμπορευμάτων. — Δάνεια ἐνυπόθηκα —Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργούς —Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί. — Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν λ)σμόν.— Καταθέσεις ἐντοκοι. Ταμιευτήριον.—Ταμεῖον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Τὴν 20 Νοεμβρίου 1920 ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 11-12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Δημαρχείῳ ἐνώπιον τῆς Δημαρχικῆς Ἐπιτροπῆς μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν καὶ μεταφορὰν εἰς τὸν τόπον τῆς χρησιμοποιήσεως οἰκοδομικῶν ὑλικῶν ἀναγκαιούντων εἰς τὰς δι' ἐπιστασίας ἐκτελουμένας ὑδραυλικὰς ἐργασίας τοῦ Δήμου κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους 1920 καὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1921, συμφώνως δὲ πρὸς τὸ τιμολόγιον καὶ τοὺς ὅρους τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων τῶν καταρτισθέντων παρὰ τῆς ὑδραυλικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου καὶ τῶν ὁποίων οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ὑδραυλικῶν τμῆμα τοῦ Δήμου.

Ἡ ὅλη ἐργασία προϋπολογίζεται εἰς δραχμὰς δέκα πέντε χιλιάδας (15.000) ἡ δὲ ἐγγύησις εἰς δραχμὰς χιλίας (1000).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Δήμαρχος
Γ. ΤΣΟΧΑΣ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΔΡΑ : ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟ ΠΟΛΛΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥΧΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν . . . . . Δρ. 6.000.000
Καταβεβλημένον . . . . . » 1.500.000
Ἀποθεματικὸν . . . . . » 1.820.000

ΕΡΓΑΣΙΑΙ :

—Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα πωλεῖ συναλλάγματα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγοράζει ἐπιταγὲς (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
—Εἰσπράττει γραμμάτια τρίτων καὶ τοκομερίδια.
—Πωλεῖ καὶ ἀγοράζει παντὸς εἴδους χρεώγραφα καὶ λαχειοφόρους ὁμολογίας.
—Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ κοσμημάτων.
—Δέχεται καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ καταθέσεις ταμιευτηρίου.
—Ἐν γένει δ' ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν, τραπεζιτικῆς ἐργασίας.

Γενικὸς Διευθυντὴς : Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΡΑΤΟΥΣ» Θ. Τζαβέλλα.—Ὁδὸς Ἀριστείδου 1.